

Any LXV - Batallada 3378

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 20 d'abril del 1934

—Bo! Aquest beneit ens ha esquitxat a tots!

DADES ELOQUENTS

A la Lliga hi ha gent
aprofitada

Ha arribat a les nostres pedregades mans la llista de socis del Rotary Club de Barcelona. Es tracta d'un llibret que porta els retrats, les adreces i els càrrecs dels membres de la dita organització.

Gairebé tots els retrats van acompanyats de dues o tres ratlles de presentació. Tots menys un, el de l'inefable senyor Josep M. Casabó Torres, diputat de la Lliga al Parlament de Catalunya. Com que l'home és modest, a sota del seu nom hi posa i omés el que segueix:

«Organización de empresas. Gerente de «Vidal Casabó y C.»; vicepresidente, secretario y apoderado de la Compañía Hispano Americana de Electricidad; Secretario general de la Compañía Española para la Fabricación Mecánica del Vidrio; Vicepresidente del Consejo de Administración de la S. A. Almacenes de Compra-venta y Depósitos; Vice presidente del Consejo de Administración de la S. A. Ascensores y Aplicaciones Industriales; Consejero secretario de la S. A. Industrias del Frio; Consejero secretario de la S. A. Modas; Secretario de la S. A. Cristalería Lligé; Consejero de

AHIR I AVUI

«La revolución será siempre u. crimen o una locura dondequiera que prevalezca la justicia y el derecho; pero es derecho y es justicia donde prevalece la tiranía. Con ella alimos a colocarnos en el puesto de responsabilidad, en la inminencia de un levantamiento nacional que llama a todos los españoles. Seguros estamos de que para unir a los nuestros sus contingentes se abrirán las puertas de los talleres, de las fábricas, de los despachos, de las universidades, hasta e los cuarteles, porque en esta hora suprema todos los soldados son ciudadanos libres y todos los ciudadanos soldados serán de la revolución al servicio de la Patria y de la República.»

(Del manifest revolucionari adreçat al poble espanyol el dia 15 de desembre del 1930, pel Comitè director de la revolució, signat per tots els que el componien, entre ell, el senyor Alexandre Lerroux, que el redactà.)

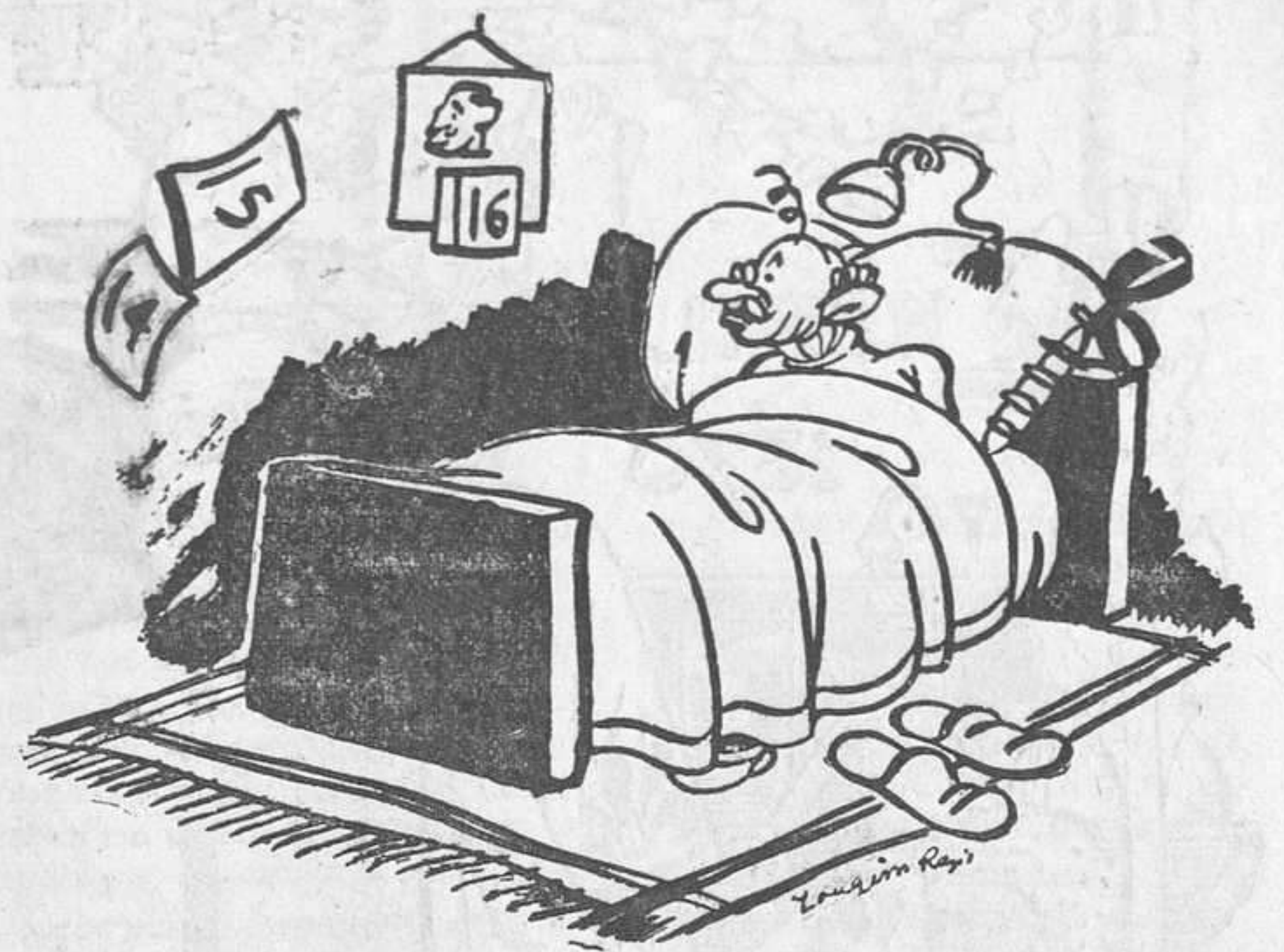
«Para mí mereció todo vituperio el movimiento insurreccional del 15 de diciembre de 1930, y la prueba de la falta de necesidad está en lo que ocurrió en los comicios el 12 de abril de 1931.»

(Del discurs pronunciat el dia 11 d'abril del 1934, al Parlament de la República, pel senyor Alvarez Valdés, ministre del Govern Lerroux.)

la S. A. Compañía Fiduciaria Española; Consejero de la S. A. Comercial Maderera; Apoderado de la Compañía Ibero Americana de Inmuebles y Crédito, etc...»

I res més. Ja veuen, doncs, que a la Lliga hi ha gent aprofitada.

No us sembla, lectors, que una relació així explica moltes coses i justifica moltes actituds?

Un despertar.—Commemoració de la República? Però encara hi ha República?

CORRESPONDENCIA

Degotall. — Acceptat. Anirà con: una seda.

Josep Más. — L'atac ens sembla inoportú. I no ens agrada fer de comparsa.

Tanet. — Home, si, ja serà això. Però més ben dit.

Porra. — Un altre dia, germà. Avui no farem fira.

Indiot. — Si es creu tot el que li diuen, passarà moltes trifulques.

Savi. — Vostè serà molt savi. No ho dubtem. Però... aquest cop l'ha ben esguerrada.

Amic. — La xafarderia ens ha fet molta gràcia. Endavant.

Nanu de Sans. — Li direm: allò que se'n diu un bunyol, no ho és. Però... s'hi assembla molt.

Araca. — Al cove. Fa massa f de Lliga. I ja comprendrà...

Benet Soca. — Si el dibuix estigués més bé i el peu fos més

graciós, el conjunt podria anar. **Tanu.** — Sí, senyor. Té més raó que un sant que en tingui. Ho tindrem present.

Oromi. — En canvi, vostè no té ni gota de raó. Perquè veig el que són les coses.

Enric. — Posis tranquil, que això no serà res. I no se'n fii del rector.

Loia. — Així ens agraden les nenes. D'esquerra i valentes. Així, així...

N. Prats. — Acceptat. Entra en cartera. Procurarem que hi ostigui el menys possible.

Ignasi de Lacolla. — Bé, home, bé. Que sia per molts anys. I sense encaparrar-s'hi.

Anibal. — Aquesta setmana ha fet figa. Es inoportú i molt flaquet.

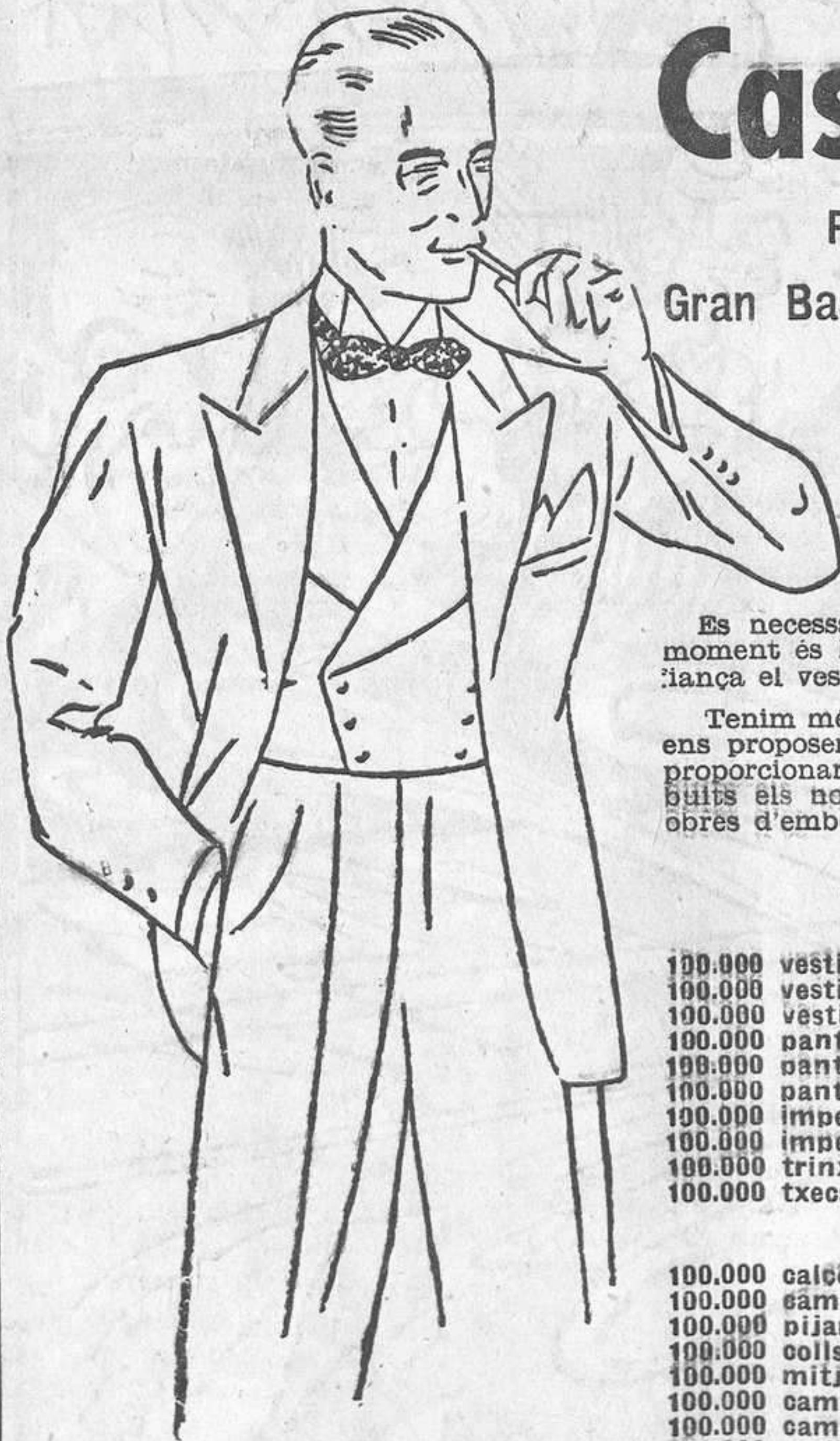
Pep de la Gralla. — Psh! No mata, sap? Però potser arranjadet!

Mora. — Entesos. Completament d'acord.

Gran liquidació de totes les existències de la
Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema nord-americà

Entre els trenta maniquins dels aparadors de la CASA BASTIDA, els més grans i més ben assortits en vestits d'home de tot Barcelona, veureu reflectida la veritable moda, amb major elegància, més bona qualitat i la més exagerada barator.

Es necessari conèixer la Casa Bastida, en aquest moment és l'únic Basar on cada u compra amb confiança el vestit al seu gust i al preu que li convé.

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències que ens proposem vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatges i deixar bunts els nostres prestatges per tal d'efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

Als preus següents:

SASTRERIA		
100.000 vestits	des de	15 ptes.
100.000 vestits llana	»	25 »
100.000 vestits estam	»	50 »
100.000 pantalons	»	4'95 »
100.000 pantalons patén	»	7'95 »
100.000 pantalons llana	»	11'95 »
100.000 impermeables	»	19 »
100.000 impermeables ploma	»	15 »
100.000 trinxeres	»	10 »
100.000 txecs	»	15 »
CAMISERIA		
100.000 calcotets	des de	1'95 ptes.
100.000 camises	»	4'95 »
100.000 pijames	»	4'95 »
100.000 colls	»	0'50 »
100.000 mitjons	»	0'50 »
100.000 camisetes cotó	»	0'95 »
100.000 camisetes seda	»	1'50 »
100.000 corbates	»	0'50 »
100.000 mocadors	»	0'25 »
100.000 mocadors seda	»	0'50 »

Secció de Sastreria a mida. — Gran assortit de generes per a vestits estil anglès a 60, 75 i 95 pessetes els més superiors.

Secció de Camiseria a mida. — Grans existències en séfirs, percales i sedes, a preus baratíssims.

EN CASOS D'URGÈNCIA TENIM UNA SECCIO ULTRARAPIDA QUE ENS PERMET CONFECCIONAR ELS ENCARRECS EN 4 HORES.

Entre els diferents regals, obsequiem per cada 50 centims amb un segell d'estalvi popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi; aquests segells els tenim també a la venda exclusivament per als nostres clients.

Nota: Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure adjuntant 0'25 ptes. en segells i rebran figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 5 dies.

Music - Hall Sevilla

Margarida - Parisett
Triunfadora - Morucha
C. Dalia - Roman

CARMENCITA PALACIOS

Colossal estrella del cant
EXIT - EXIT EXIT de
Carmencita Palacios i
Angel Garasa
en la divertida comèdia
vodevilesca

UN NOVIO ES POCO

STAMBUL - DANCING

(Estil Gran Casino)
A. Francesc Layret, 106

D'onze nit a la matinada
Exit definitiu
GRAN SUCCES

Ethel Alderson

procedent de l'«Hippodrome»
de Londres i del Liberty
et du Paramount,
de Nova York

Melodian's Orchestra
El millor conjunt musical

Pròximament, debut de
VICTORIA DEL MAR

MUSIC-HALL INTERNACIONAL

POMPEIA

Nou de la Rambla, 103 i Av. F. Layret, 52 - Tel. 17033

EXIT - EXIT - EXIT

MARGIT, LA AUSTRIACA - BALLET MANHATTAN
(SET SENYORETES)

ZYNARAY ET MONIELA

LA FORMIDABLE

DEMONS'S JAZZ

La vedette moderna d'extraordinari èxit

CELESTE GRIJO

HOLLYWOOD

BAR-DANCING

Cabaret aristocràtic

Demon's Jazz i Julita Pérez

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció Administració: Universitat, 25, entl. - Tel. 22122

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Camp...	1'80 pessetes trimestre
Península ...	2'10 » »
Esquànger ...	3'75 » »

Les festes de la República han constituït, a Catalunya, malgrat les inquietuds del moment, una incontrovertible demostració de la voluntat popular. El nostre poble, saturat, com sempre, de sana democràcia, s'ha llançat al carrer, dale-rós de palesar el seu desig d'enfortir el règim, aquest règim que li ha obert el camí a totes les possibilitats nacionals. Les festes, que han tingut un segell marcadament popular, tal com corresponia a l'esdeveniment històric en la commemoració del qual havien estat organitzades, s'han vist concorregudíssimes, i s'han desenvolupat sense incidents, amb sana joia i vibrant entusiasme. Tot Catalunya s'ha endomassat a honor de la República. I els adversaris d'aquesta —la Lliga en primer lloc— han vist, amb despit, com l'esperit popular es manté allà on era el 14 d'abril del 1931, malgrat momentanis defalliments.

Les festes de Primavera, conjuminades amb força encert en commemoració de la data gloriosa de la proclamació de la República, han culminat en un acte emotiu, la grandiositat del qual difícilment podrà ésser, en el córrer dels temps, superada. A l'entorn de la tomba que guarda les despulles de Francesc Macià, s'aplegaren, amb les autoritats i milers i milers de ciutadans, vinguts de totes les comarques de Catalunya, que emplenaren de flors el lloc sagrat. Fou una manifestació d'amor i agraïment, d'una eloqüència corprenedora. Fou la demostració, clara i evident que Catalunya és allà on era, conservant-se fidel als principis de llibertat i de democràcia que inspiraren les accions del nostre plorat cabdill, recobrador de la nostra nacionalitat.

Però, com a nota principalíssima d'aquest acte cordial, cal destacar el gest magnífic del President de la Generalitat de Catalunya, en enviar a la tomba dels màrtirs de Jaca, oblidada pels republicans «oficials», uns ramells dels que el nostre poble havia dipositat damunt la llosa que guarda les despulles de Francesc Macià. Fou un acte de justícia, que encarnà el desig unànime de tot un poble. I fou, ensems, una resposta clara i categòrica, a les paraules vergonyoses pronunciades al Parlament espanyol per tot un ministre de la República.

Catalunya no ha oblidat Galan i García Hernández, símbols gloriosos d'una idea alliberadora, i el seu President ha volgut palesar aquest pregon sentiment. Catalunya, en festejar el tercer aniversari de la proclamació de la República, no podia oblidar els que donaren la seva vida per tal de fer possible el seu adveniment. Davant la gosadia d'un ministre en censurar la seva conducta gloriosa, el seu bell gest heroic, Catalunya, per mitjà del seu digne President, ha fet oír la seva veu. Espanya sap, a bastament, que la nostra terra no és ingrata.

I a més d'aquest fet, d'un relleu polític tan marcat, ha donat especial significació a les festes de Primavera de Barcelona, la comparança, que hom ha fet sense voler-ho, entre la pau que regna a la Catalunya Autònoma, un cop encarrilats els serveis d'ordre públic a les mans de la Generalitat, i la situació anguixosa que travessen altres indrets d'Espanya, València i Saragossa, principalment. Les vagues de serveis públics que aquí, el tacte i la prudència, l'energia i la rectitud de les nostres autoritats saberen evitar, han esclatat a València amb caràcters de catàstrofe. El pesombre certorbador que, a Barcelona, l'energia de la nostra policia està a punt d'esvaïr completament, desfont les bandes criminals que fins ara havien alterat la tranquil·litat ciutadana, s'ha escampat a Saragossa, amenaçadora i inquietant. I altres llocs d'Espanya es veuen sotraguejats per les passions i el crim mentre Catalunya, serena i constructiva, va fent la seva via...

Aquesta comparança, però, no ha encara d'enorgullir-nos. L'enemic espia els nostres actes i cerca el moment oportú per a minvar el nostre prestigi de poble capaç de governar-se. Cal —i serà això digne remat a les festes populars— que el nostre procedir sia, com fin. ara, diàfan, i que davant la força de la nostra obra renovadora, a l'adversari no li quedi més recurs de protesta, que mossegar-se els punys.

—Aquí són més intel·ligents que a Alemanya. Allí, demanen cervesa del país i et donen Munic...

INTENCIONS

ELS POBRES

M'he ocupat, altres vegades, atret per la seva bondat, per la grandesa de la seva ànima, d'aquest home. Un regidor del primer consistori de la República llegí una crònica que jo dedicava a aquest home en les pàgines de «La Humanitat» i m'escriu una carta assegurant-me que s'ocuparia d'ell, que faria per ell tot el que podria. Jo, orgullós de veure que els nostres regidors sentien el goig de fer una obra de bondat i de justícia, vaig publicar la carta. Però es veu que el regidor alludit —no dono el seu nom per no avergonyir-lo— només pretenia això: la publicació de la carta. O es veu que té menys memòria que un gat i no s'ha recordat més del qui havia confiat en les seves paraules. Ha passat més d'un any i aquest pobre home segueix en una situació desesperada. Si més no, es veu que Déu ha dotat els pobres

d'una gran resistència per al dolor físic i el moral.

Un fill d'aquest home —perquè no se li morís de fam, i això no és una figura retòrica— el tenen uns seus amics. Un altre, el tinc jo a casa. Els altres dos no sap on dur-los perquè puguin menjar i vestir com les persones.

Aquest home viu en una casa humilíssima de la Barceloneta. Paga un lloguer humilíssim... Es a dir, paga: no pot pagar-lo, i viu amb l'angúnia terrible del desnonament inevitable. Ell pagaria si treballés. Però no treballa, no el volen enlloc, no troba feina. I en cerca desesperadament —la més feixuga, la retribuïda més malament!— d'un cap de dia a l'altre. Al matí els fills es desperten demanant pa i ploren de fam. Algun dia la dona va a fregar o bé a rentar la roba a una casa. Hi ha molts dies que el matrimoni i

els fills se'n van al llit sense sopar.

I aquest home no es queixa, com tants d'altres, de la República, perquè sap que la República no és culpable de la seva misèria. I aquest home té l'heroisme d'ésser republicà en la misèria, i no es ven, i es insubornable, i vota la República. Ésser republicà amb un acte de diputat, o de regidor, o enxufat en una oficina de l'Estat amb un sou respectable, té poc mèrit: sobretot quan el republicanisme és postís i tot se supe-dita a la vanitat o a la concupiscència. Ésser-ho com ho és aquest pobre, sense poder trobar feina, sense poder enviar els seus fills a les escoles, ja és altra cosa. Aquests són els republicans que a mi em semblen dignes de respecte.

Doncs bé, aquest home l'altre dia havia aconseguit uns pocs diners: els havia guanyat, els hi havia donat algú. Era al matí i a casa, cuinant el dinar per a ell i els dos fills petits: la dona dinaria en una casa on aquell dia havia anat a fer feines.

La casa ni viu aquest home ja he dit que és humilíssima: no hi ha porter, no hi ha ascensor, els pisos no tenen telèfon, ni cambra de bany... Per tant, és una casa accessible als pobres, als que demanen caritat. I un d'ells ha entrat a la casa i ha anat de pis en pis pidolant una caritat per l'amor de Déu. Els veïns tots treballen, tots cobren el diària un jornal. Però tots han tancat la porta al mendicant amb un eixut i poc cristià «Déu l'empari».

Aquest home, però, aquest amic, no ha tancat la porta. Al contrari: la tenia oberta i ha fet entrar el pobre dintre el pis. L'ha fet seure a taula amb ell i els fills i ha compartit amb ell el dinar humil.

El pobre, plorava.

I ell, aquest home, aquest amic, profundament commogut en veure —amb un pasme dolorós— que encara hi havia algú més pobre que ell, en acomiadar el miserable li ha donat uns centims.

Aquesta conducta nobilíssima, aquesta delicadesa de sentiments, aquest ocórrer sense humiliar, i l'exemplaritat d'aquesta acció davant dels fills —ensenyar-los a no ésser egoistes, a tenir generositat, a tenir pietat— són veritablement admirables.

Així, d'aquesta manera tant digna, tan alta, ha celebrat aquest home el tercer aniversari de la República. No sé de ningú que l'hagi celebrat millor.

LLUIS CAPDEVILA

UNA FESTA DIVERTIDA

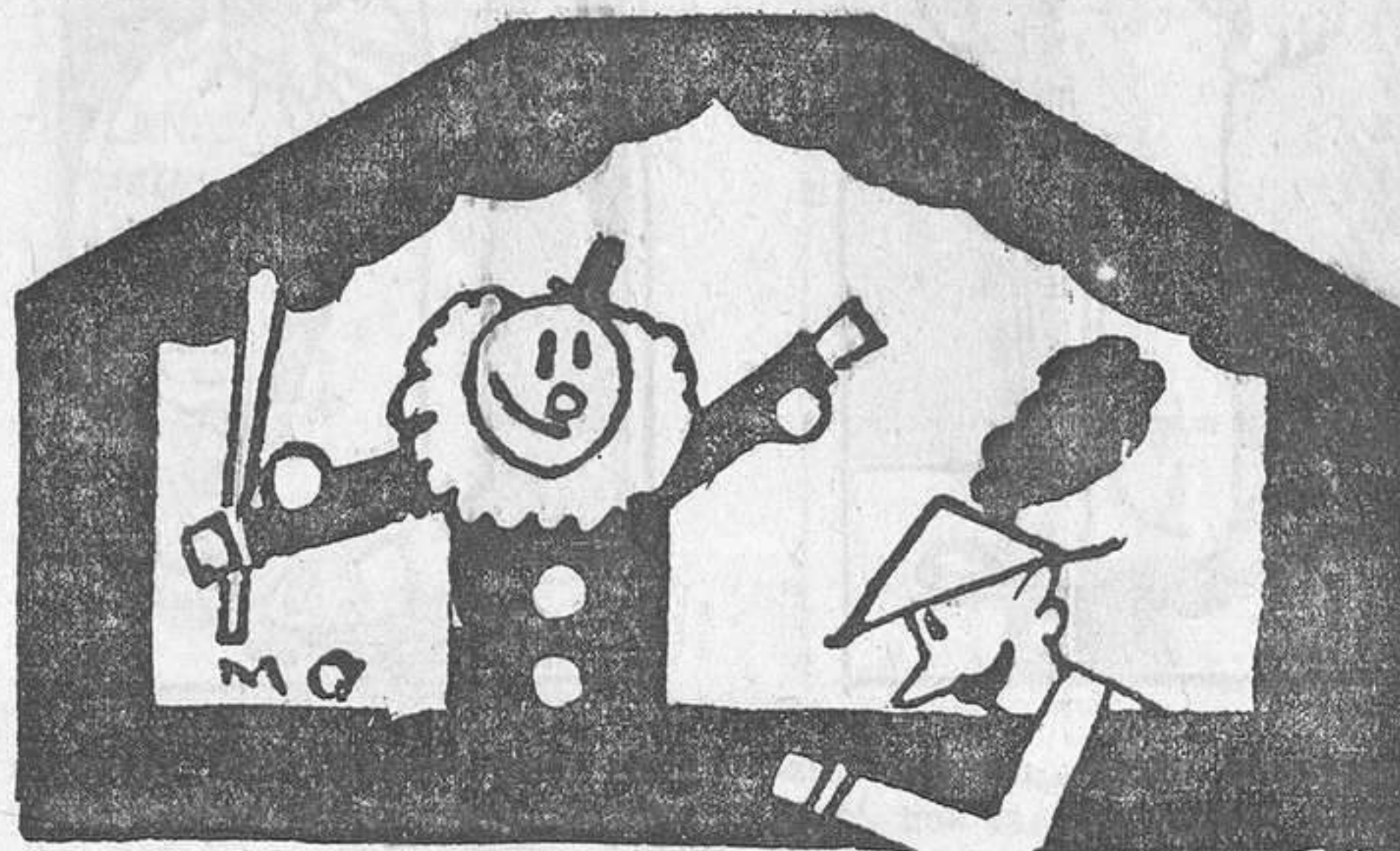
El Sr. Vallés i Pujals vol parlar!

El senyor Vallés i Pujals no pot estar sense fer, de quant en quant, un discurs.

Veient que no podia engegar aquells parlaments que divertien tant a en Miracle, a la Cambra de Catalunya, va demanar que el deixessin parlar en aquell cicle de conferències que la Lliga, per no caure en el «montón del olvido», ha engiponat per a ésser donades a la Sala Mozart.

I ha parlat. Va ficar-se amb la llei municipal, amb els Ajuntaments d'Esquerra, amb els agutzils, amb els serenos, amb un grapat de gent...

El públic hi va riure de valent. I en Miracle, que té per l'oratoría d'en Vallés i Pujals una veritable flaca, en va sortir amb mal als ronyons.

—Aui Després d'aquesta garrotada, ja cal que desis el sabre!

—Creu-t'ho! Prou que vindrà una amnistia!

PARAULES DE PI I MARGALL

Els indults i la pena de mort

El dia 1 d'abril del 1893, Francesc Pi i Margall escrivia aquestes paraules:

«Aquests dies és costum, com és sabut, indultar a més o menys condemnats a mort. Nou foren arrencats ahir de mans del botxi. Es pica de mans per tan faust esdeveniment, i s'elogia al que tan generós es manifesta.

Per a nosaltres seria més d'aplaudir que s'abolís en absolut la pena de mort. I'ó és càstig allò que no té per finalitat la correcció del que el sofreix, i la mort fa tota correcció impossible. No arrencant-lo d'arrel, sinó voltant-lo d'espines, s'adreça l'arbre que es torç.

Amb la pena de mort ni millora el reu, ni obté cap benefici la societat a la qual pertany. Però, pel contrari, la societat un individu que, corregit i encara abans de corregir-se, podria ésser-li útil, ja pel seu treball, ja pel pensament. És un gran error creure que no sigui capaç de bones accions l'autor del més bàrbar crim. És tan complexa i contradictòria la humana naturalesa! ¡Canvia de tal manera segons l'educació que rep i l'ambient que respira! ¡Són tantes les evolucions per les quals passa en el curs de la vida! Fora de les presons i els presidis ¡quantas d'ànimes no hi ha més perverses que les que allí purguen errors tal vegada fills d'una passatjera exaltació de les seves passions!

El sistema penal de la major part dels pobles es molt allu-

nyat encara d'emplenar la fi a què la raó aspira. Si l'emplenés, no serien pocs els reus que encara durant l'execució de les seves condemnes podrien prestar alts serveis a la seva pàtria i irrimolar-se en holocaust de la mateixa societat que els castiga.

Sense sentir-ho, ens hem separat del nostre tema. Ens proposàvem parlar solament dels indults, i no hem dit encara si ens semblen justos. No, no ho són, el nostre judici. Són convenients, perquè són humans; són injustos, perquè constitueixen un privilegi, i un privilegi degut a l'atzar. Els que els obtingueren han encertat a oír la seva sentència de mort en dies propers als que la religió considerava sants; els que demà sentin la seva, pujaran al patíbul, tal vegada sense que hagin comogut amb tan grans crims la consciència pública. Aquests potser no es lliurin del suplici ni encara que tot un poble protesti contra l'execució de la sentència. ¡Quina justícia ni quina equitat hi ha en això?

On resulti excessiva la pena, la llei, i no el caprici, ha de moderar-la. No tampoc a la gràcia dels poders públics, sinó al compliment de certes i determinades condicions, haurien d'obeir els indults. Tota desigualtat irrita: irrita molt més quan recau no en la fruïció, sinó en el sofriment. El que demà senti la seva sentència de mort i acabi de llegir els indults concedits, ¿com no ha de maleir la justícia dels homes?»

Els que treballen pel feixisme a Barcelona

EL PERILL AL DAMUNT

Tenim el perill al damunt. Fora ésser cec el no veure-ho. L'amnistia, feta a mida dels monàrquics, farà el camí més planer a un feixisme de dretes que només podrà evitar una reacció de les esquerres. El feixisme avança i a Barcelona la seva organització segueix essent gairebé ignorada del poble. El feixisme, a Barcelona, compta amb dos factors capitalíssims: diner abundant i l'odi a Catalunya i a la República que senten diferents sectors polítics per als quals la Monarquia era garantia pels seus tràjics il·lícits i per la seva explotació del pobre. Aquests dos factors el fan temible, i és per això que, en omplir avui aquestes columnes, assenyallant on rau el perill i quins són els homes que cal vigilar si no volem ésser víctimes de llurs naquinacions, creiem fer un servei al poble.

Catalunya no pot romandre neutral en la lluita que dissortadament s'apropa, ja que en ella s'hi juga la seva llibertat. I el deure sagrat de conservar la llibertat a estar en peu de guerra, al costat del règim i contra el feixisme que fa preparar les eines.

ELS SINDICATS LLIBRES, ENCARAI

Molts dels nostres lectors diran, "ngüenamet": — Però si ja no existeixen! I s'equivoquen. Aquesta repugnant organització, de tan trista recordança, existeix encara i gairebé podriem dir que no ha deixat d'existir mai. Quan va caure la Dictadura, la seva desenfrenada carrera envers un predomini a costa d'interessos respectables, atropellats sense límit, va sofrir una interrupció. Quan va caure la Monarquia, els Sindicats Lliures, com a entitat lícita, varen morir a mans del poble, el qual,

en-saquejar, mogre per un justificada indignació, el seu local social, va palesar la seva voluntat. Però els Sindicats Lliures varen seguir actuant com a entitat clandestina, conspirant en tot moment contra la República i contra el Govern de Catalunya. El seu cap, Ramon Sales, responsable directe de la sang vessada pels carrers de Barcelona, va fugir a França, quedant-se a residir a Tolosa, des d'on ha estat en constant relació amb els Aunós i Calvo Sotelo, que vivien a París; amb en Martínez Anido, resident a Biarritz, i amb en Barrera, baró de Viver i comte del Montseny, ací, quan eren ací, i a França, quan eren a França. També estava en contacte seguit amb els personatges del Lliure, Lagua Lliteres, Homs i Puyuelo, que, menys temerosos que ell, vivien a Madrid, a Toledo i a Búbuo. No cal dir que tots els esforços de Ramon Sales s'adreçaven a mantenir viva l'organització, comptant amb l'ajut del requeté i dels prohoms de la Monarquia, sobretot dels fabricants que veien en el Sindicat Lliure un poderós aliat.

Ramon Sales, cada mes, enviava a Barcelona un emissari — o emissària — que tenia l'encàrrec de recollir les quotes que els senyors monàrquics li donaven per a mantenir el càrrec. Aquestes quotes anaven des de 30 a 500 pessetes al mes. Sabem d'un conegut sometenista, industrial i carlí, que un dia cansat de donar diners, va negar-se a col·litzar. A l'endemà rebia l'amenaça que el seu nom seria l'ençat als diaris com a instigador d'un assassinat odiós, pel qual encara s'ha fet justícia. L'industrial, esporguït, pagà la quota.

Farà cosa de mig any, a Tolosa, convocats per Sales, i d'acord amb Martínez Anido, se celebrà una reunió de personatges dels Sindicats Lliures, re-

unió que revestí, per primera vegada des de la proclamació de la República, caràcter oficial. El Sindicat Lliure renaixia a la vida i, per a palesar-ho, féu unes afirmacions i redactà un manifest en el qual es declarava el propòsit de tornar a actuar amb més delit que mai. A darreries d'any, a Madrid, els elements del Sindicat Lliure, presidits per Lagua, varen tenir una assemblea, fixant les bases per a la seva actuació, que foren aprovades per Ramon Sales des de Tolosa. En dites bases s'hi fa l'afirmació

Coses que convé que el poble conegui

obligada d'apoliticisme; però s'hi trasllueixen els principis, també obligats, d'antidemocràcia, catolicisme i monarquisme. Des d'leshores la tasc, sobretot a Barcelona, ha estat intensa. Mancats els reorganitzadors del Lliure de masses obres, les volen substituir amb diners per a llogar elements d'acció — ja deveu pensar a quins elements ens referim — i en aliances amb elements afins, com són el requeté, els feixistes i els monàrquics anticatalans. El seu pla, per ara, és organitzar-se per començar a actuar quan governin les dretes. Fer sentir la seva acció quan vingui una dictadura, l'adveniment de la qual ajavoriran tot el que pugnin. No cal dir que procuren, també, desfer tota l'organització autònoma de Catalunya...

Presten ajut, decididament, als Sindicats Lliures, determinats elements del Foment de la Cambra de la Propietat, de l'Institut Català de Sant Isidre, del Somentent, del requeté i de la Lliga. Aquest ajut fins ara es tradueix en donatius en metàl·lic. L'ex-marqués de R. no ja gaires setmanes va donar-los sis mil duros...

El poble digne, si no ha esborrat de la seva memòria el record de tantes i tantes víctimes immolades, de tants obrers que vaigueren assassinats pels pistolers de la Patronal, seu oposar-se que torni a aixecar el cap, públicament, aquesta organització vergonyosa.

Si així no ho fa, ell en serà la primera víctima.

LA «UNIO SOCIAL HISPANICA»

Heu-vos ací una entitat perillósíssima. Està domiciliada al carrer del Cardenal Casañas, núms. 15 i 17, i la componen gent d'anys que no són gaire amics d'exhibir-se i actuar en públic. En dita entitat tot és misteri. No s'hi veu mai gent, però el lloguer del local que ocupen és crescut i tot en ell palesa que els diners no hi manquen. Hom creu que la Unió Social Hispànica va ésser creada obeint instigacions de Madrid, per tal de fondre en una sola actuació les activitats disperses de Peña Blanca, Juventud de Acción Española i J. O. N. S. Aquest front únic, per raons de tàctica, no l'han jurat encara.

La U. S. H. edita un setmanari, que surt cada dissabte, titulat El Combate. Al seu local nómés els diumenges s'hi veuen socis. No obstant, sabem que molts dels obstacles que les autoritats catalanes han trobat en la seva obra de reconstrucció nacional, han sortit d'aquell lloc.

LA «UNIO JUVENTUD DE ACCION ESPAÑOLA»

Aquesta entitat, que els bons republicans no haurien de perdre de vista, està instal·lada al carrer de la Portaferrissa, número 22, tercer pis. La presideix un tal Gutamet, que fou membre influent dels Sindicats Lliures i ex-director de la F. O. C. Entre aquest i el vicepresident, l'advoat Franco, hi ha una guerra encesa que qual-sevol dia encerrará l'entitat.

Són socis protectors de la J. A. C. un alt personatge de l'Casa Cros, de Badalona, i dos enginyers de la mateixa casa. També semblen estar en bones relacions amb aquesta organització la Direcció del Banc

de Terrasa, nombrosos fabricants opulents de Barcelona. A aquesta entitat hi figuren estudiants catalans i d'aquells que es fan el passat que parlen castellà; molts militars retirats; botiguers, classe mitja, i molts dels socis de la F. O. C.

Sembla que J. A. E. està en constant contacte amb els ex-generals Barrio i Martínez Anido, i amb els senyors Aunós, ex-duc de Mirandol, ex-duc de Miranda i Calvo Sotelo, residents — encara — a París. L'estafeta o agent d'envia és una dona que es diu P. R. (a) Sonkoimy, domiciliada al carrer de Lepanto, d'aquesta ciutat.

Tenim la noció que l'actuació d'aquesta entitat ha portat moltes perturbacions a Barcelona.

Abans eren solament monàrquics. Ara, a més, són feixistes, ja que veuen en el feixisme la mitjà per a restaurar la corona. Van de tron amb els de Nos y Ego, però conservant les distàncies. Per alguna cosa són ells l'aristocràcia!

L'ànima de la institució és el noi Bertran i Güell, anticatalanista del qual arriba a l'exageració, causant veritable repugnància. Amb dir als nostres lectors que blasma les idees polítiques del seu pare, el sometenista lliquer Bertran i Musitu, per considerar-les separatistes!

Els nifios bien de Peña Blanca es desfoguen organitzant conferències a càrrec dels Goicoechea i Gil Robles, i a hissar la bandera bicolor en sessió privada...

LA «UNIO JUVENTUD DE ACCION ESPAÑOLA»

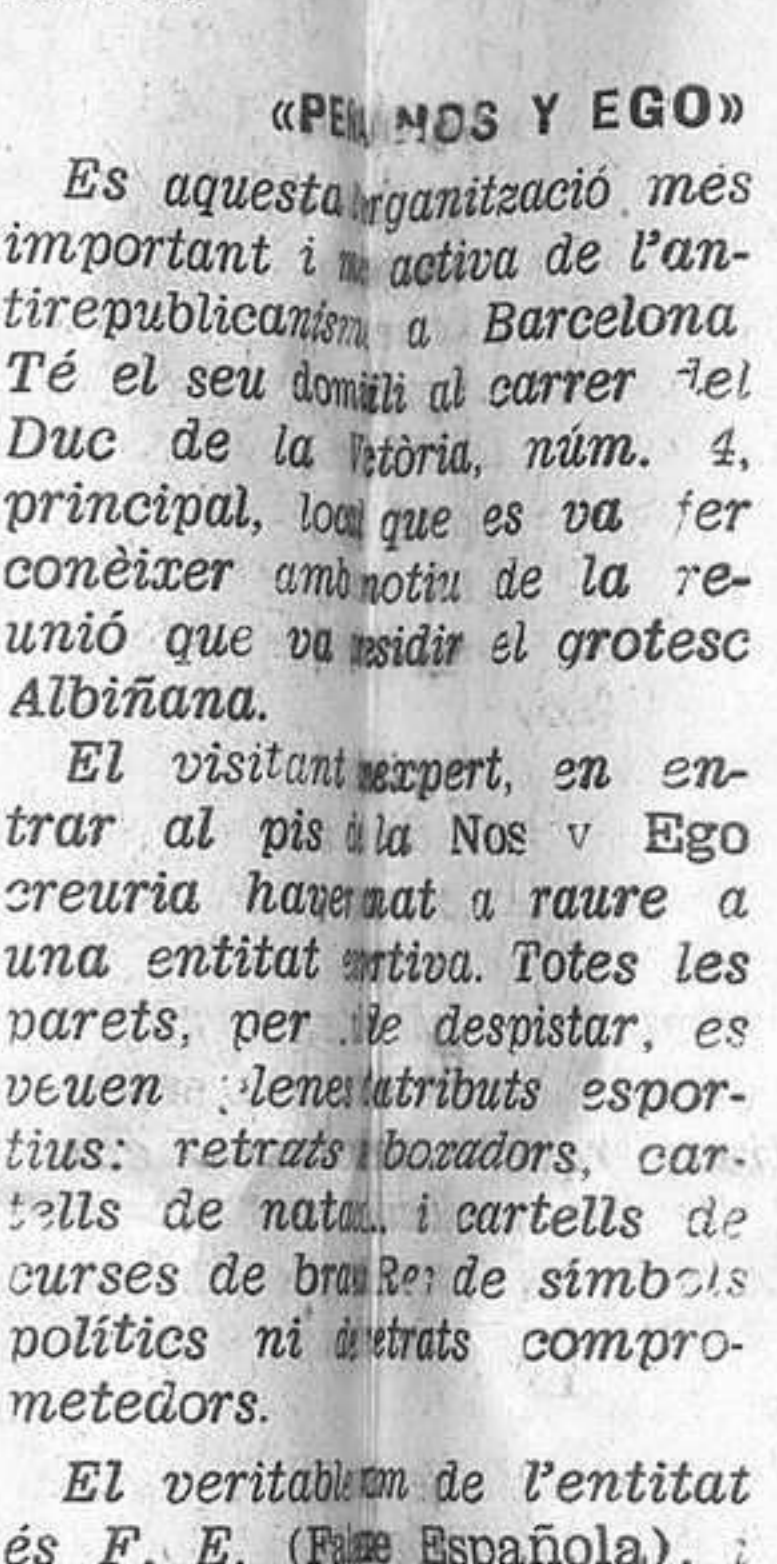
Aquesta entitat, que els bons republicans no haurien de perdre de vista, està instal·lada al carrer de la Portaferrissa, número 22, tercer pis. La presideix un tal Gutamet, que fou membre influent dels Sindicats Lliures i ex-director de la F. O. C. Entre aquest i el vicepresident, l'advoat Franco, hi ha una guerra encesa que qual-sevol dia encerrará l'entitat.

Són socis protectors de la J. A. C. un alt personatge de l'Casa Cros, de Badalona, i dos enginyers de la mateixa casa. També semblen estar en bones relacions amb aquesta organització la Direcció del Banc

de Terrasa, nombrosos fabricants opulents de Barcelona. A aquesta entitat hi figuren estudiants catalans i d'aquells que es fan el passat que parlen castellà; molts militars retirats; botiguers, classe mitja, i molts dels socis de la F. O. C.

Sembla que J. A. E. està en constant contacte amb els ex-generals Barrio i Martínez Anido, i amb els senyors Aunós, ex-duc de Mirandol, ex-duc de Miranda i Calvo Sotelo, residents — encara — a París. L'estafeta o agent d'envia és una dona que es diu P. R. (a) Sonkoimy, domiciliada al carrer de Lepanto, d'aquesta ciutat.

Tenim la noció que l'actuació d'aquesta entitat ha portat moltes perturbacions a Barcelona.

Abans eren solament monàrquics. Ara, a més, són feixistes, ja que veuen en el feixisme la mitjà per a restaurar la corona. Van de tron amb els de Nos y Ego, però conservant les distàncies. Per alguna cosa són ells l'aristocràcia!

L'ànima de la institució és el noi Bertran i Güell, anticatalanista del qual arriba a l'exageració, causant veritable repugnància. Amb dir als nostres lectors que blasma les idees polítiques del seu pare, el sometenista lliquer Bertran i Musitu, per considerar-les separatistes!

Els nifios bien de Peña Blanca es desfoguen organitzant conferències a càrrec dels Goicoechea i Gil Robles, i a hissar la bandera bicolor en sessió privada...

LA «UNIO JUVENTUD DE ACCION ESPAÑOLA»

Aquesta entitat, que els bons republicans no haurien de perdre de vista, està instal·lada al carrer de la Portaferrissa, número 22, tercer pis. La presideix un tal Gutamet, que fou membre influent dels Sindicats Lliures i ex-director de la F. O. C. Entre aquest i el vicepresident, l'advoat Franco, hi ha una guerra encesa que qual-sevol dia encerrará l'entitat.

Són socis protectors de la J. A. C. un alt personatge de l'Casa Cros, de Badalona, i dos enginyers de la mateixa casa. També semblen estar en bones relacions amb aquesta organització la Direcció del Banc

de Terrasa, nombrosos fabricants opulents de Barcelona. A aquesta entitat hi figuren estudiants catalans i d'aquells que es fan el passat que parlen castellà; molts militars retirats; botiguers, classe mitja, i molts dels socis de la F. O. C.

Sembla que J. A. E. està en constant contacte amb els ex-generals Barrio i Martínez Anido, i amb els senyors Aunós, ex-duc de Mirandol, ex-duc de Miranda i Calvo Sotelo, residents — encara — a París. L'estafeta o agent d'envia és una dona que es diu P. R. (a) Sonkoimy, domiciliada al carrer de Lepanto, d'aquesta ciutat.

Tenim la noció que l'actuació d'aquesta entitat ha portat moltes perturbacions a Barcelona.

Abans eren solament monàrquics. Ara, a més, són feixistes, ja que veuen en el feixisme la mitjà per a restaurar la corona. Van de tron amb els de Nos y Ego, però conservant les distàncies. Per alguna cosa són ells l'aristocràcia!

L'ànima de la institució és el noi Bertran i Güell, anticatalanista del qual arriba a l'exageració, causant veritable repugnància. Amb dir als nostres lectors que blasma les idees polítiques del seu pare, el sometenista lliquer Bertran i Musitu, per considerar-les separatistes!

Els nifios bien de Peña Blanca es desfoguen organitzant conferències a càrrec dels Goicoechea i Gil Robles, i a hissar la bandera bicolor en sessió privada...

LA «UNIO JUVENTUD DE ACCION ESPAÑOLA»

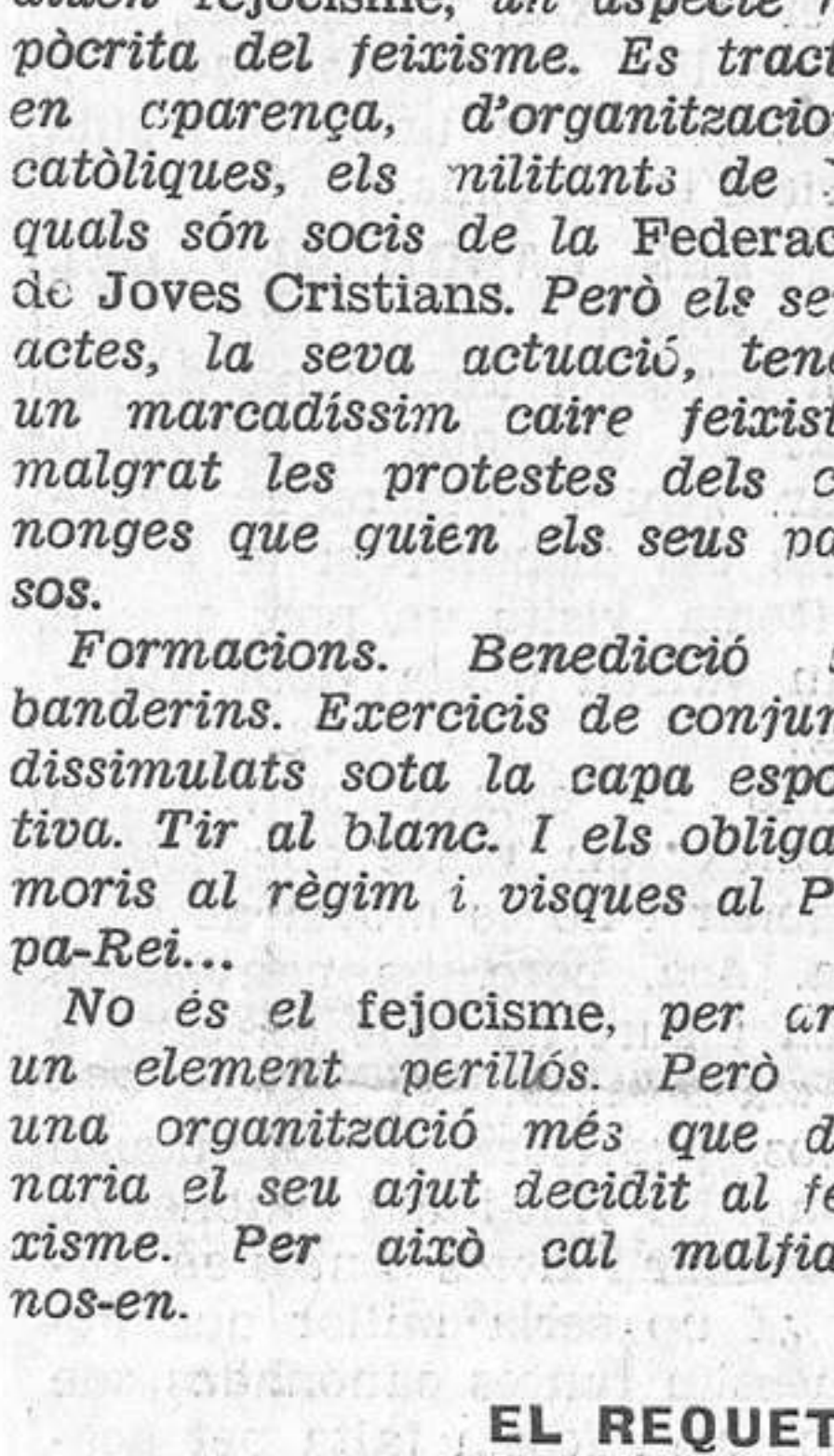
Aquesta entitat, que els bons republicans no haurien de perdre de vista, està instal·lada al carrer de la Portaferrissa, número 22, tercer pis. La presideix un tal Gutamet, que fou membre influent dels Sindicats Lliures i ex-director de la F. O. C. Entre aquest i el vicepresident, l'advoat Franco, hi ha una guerra encesa que qual-sevol dia encerrará l'entitat.

Són socis protectors de la J. A. C. un alt personatge de l'Casa Cros, de Badalona, i dos enginyers de la mateixa casa. També semblen estar en bones relacions amb aquesta organització la Direcció del Banc

de Terrasa, nombrosos fabricants opulents de Barcelona. A aquesta entitat hi figuren estudiants catalans i d'aquells que es fan el passat que parlen castellà; molts militars retirats; botiguers, classe mitja, i molts dels socis de la F. O. C.

Sembla que J. A. E. està en constant contacte amb els ex-generals Barrio i Martínez Anido, i amb els senyors Aunós, ex-duc de Mirandol, ex-duc de Miranda i Calvo Sotelo, residents — encara — a París. L'estafeta o agent d'envia és una dona que es diu P. R. (a) Sonkoimy, domiciliada al carrer de Lepanto, d'aquesta ciutat.

Tenim la noció que l'actuació d'aquesta entitat ha portat moltes perturbacions a Barcelona.

Abans eren solament monàrquics. Ara, a més, són feixistes, ja que veuen en el feixisme la mitjà per a restaurar la corona. Van de tron amb els de Nos y Ego, però conservant les distàncies. Per alguna cosa són ells l'aristocràcia!

L'ànima de la institució és el noi Bertran i Güell, anticatalanista del qual arriba a l'exageració, causant veritable repugnància. Amb dir als nostres lectors que blasma les idees polítiques del seu pare, el sometenista lliquer Bertran i Musitu, per considerar-les separatistes!

Els nifios bien de Peña Blanca es desfoguen organitzant conferències a càrrec dels Goicoechea i Gil Robles, i a hissar la bandera bicolor en sessió privada...

LA «UNIO JUVENTUD DE ACCION ESPAÑOLA»

Aquesta entitat, que els bons republicans no haurien de perdre de vista, està instal·lada al carrer de la Portaferrissa, número 22, tercer pis. La presideix un tal Gutamet, que fou membre influent dels Sindicats Lliures i ex-director de la F. O. C. Entre aquest i el vicepresident, l'advoat Franco, hi ha una guerra encesa que qual-sevol dia encerrará l'entitat.

Són socis protectors de la J. A. C. un alt personatge de l'Casa Cros, de Badalona, i dos enginyers de la mateixa casa. També semblen estar en bones relacions amb aquesta organització la Direcció del Banc

EL FEJOCISME

Es, el que els cavernícoles en diuen fejocisme, un aspecte hipòcrita del feixisme. Es tracta, en aparença, d'organitzacions catòliques, els militants de les quals són socis de la Federació de Joves Cristians. Però els seus actes, la seva actuació, tenen un marcadíssim caire feixista, malgrat les protestes dels canonges que quiten els seus passos.

Formacions. Benedicció de banderines. Exercicis de conjunt, dissimulats sota la capa esportiva. Tir al blanc. I els obligats moris al règim i visques al Papa-Rei...

No és el fejocisme, per ara, un element perillós. Però és una organització més que donaria el seu ajut decidit al feixisme. Per això cal maliciar-nos-en.

EL REQUETE

No anem a descobrir-lo. Massa el coneix tot català liberal i democrata. Callat, per por, en els primers temps de la República, ha tornat a aixecar el cap en veure que no corria cap perill, i ara, més provocatiu i insolent que mai, torna a donar-li cara i posar en pràctica els seus odiosos procediments.

Quan ja, com a força política, els carlins estaven anul·lats completament, la Lliga, per a vergonya de Catalunya, els ha ressuscitat, fent que anessin a Madrid diputats tradicionals i fins que a Barcelona hi tinguessin un regidor! Aquest reviviscament els ha comunicat gosadia, i avui, els requetés, no s'accontenten amb provocar a cada pas al poble exhibint llurs boines vermelles, sinó que van en formació pels nostres carrers i no s'amaguen de fer pràctiques de tir per les nostres muntanyes.

Barrejats amb els monàrquics, els feixistes i els del Sindicat Lliure, els requetés estan disposats a ajudar qualsevol moviment que vagi contra la República i contra les llibertats de Catalunya.

LA «UNIO OREMIAL DE BRERA CATALANA»

Aquesta entitat, d'un caire catòlic i feixista inconfusible, és nova de trinxera. La presideix un tal Gibernau i n'és secretari el Gallo, prou conegut. Les seves activitats cristianes, no defnides encara, fan sospitar un designi amagat. Hom hi veu l'Homs i en Lagua Lliteres al darrera. I té raó de desconfiar.

LA LLIGA!

No podiem deixar d'esmentar-la. La Lliga, esclava, com sempre, de l'oportunitisme, no ajavaoreix obertament el feixisme, però hi llitja. No li presta ajut, però no vol estar-hi malament. I, fet i fet, potser podriem dir que li té certa simpatia. El senyor Cambó té una debilitat per Gil Robles, el nombre de màquina. L'admira, l'adula, s'embaïblea amb les seves paraules. El dolorós del cas és que Gil Robles no el correspon, ja que sent pel senyor Cambó un profund menyspreu. La Lliga, per mitjà de Ber-

PARLEM D'EN LOPEZ MANDULEY

Cal parlar-ne d'aquest senyor, que odia tot el que és català, fins a l'extrem de no tolerar que a presència seva es parli la nostra llengua. Cal recordar que quan va ésser delegat governador de la Dictadura a La Bisbal, va perseguir el català amb tal aferrissament que va fer la vida difícil a totes les entitats d'aquella vila. Amb dir que fins va obligar a les societats particulars que escriviessin en castellà llur correspondència, i que es redactessin en castellà les titols de les sardeles! Així hom podia veure anunciant Por tu honor i la Marieta del ojo vivo.

Aquest senyor és comandant retirat i cobra de la República, i més del seu sou, el que li correspon pel càrrec d'enginyer-cap del Consorci Nacional del Combustible (Zona Catalana). És així el règim!

Es el cap militar dels quals feixistes de Barcelona ajudant-lo en la seva tasca organitzadora el tinent coronel Reina, home de confiança de Barrera. De l'un i l'altre, de Primo de Rivera (fill), Calvo Sotelo i

tran i Musitu, coneix tota l'organització feixista de Barcelona, amb la qual simpatitza. No endebades hi ha entre els seus rengles sometenistes distingits com el senyor Puig i Alfonso, que tan amics foren d'aquella dictadura!

El feixisme, si un dia, per dissort, triomfa, no trobarà en la Lliga cap obstacle. Ben al contrari, el senyor Cambó, a canvi d'unes promences — que després restaran incomplides — posarà Catalunya als seus peus, amb la jola consegüent de la Patronal, la Cambra d'En Pich i l'Institut de Sant Isidre...

El senyor Cambó serà enganyat una vegada més. Però pels carrers tindrem molta pau. Aquella pau dels cementiris.

EL PERILL AL DAMUNT

Tenim el perill al damunt. Fora ésser cec el no veure-ho. L'amnistia, feta a mida dels monàrquics, farà el camí més planer a un feixisme de dretes que només podrà evitar una reacció de les esquerres. El feixisme avança i a Barcelona la seva organització segueix essent gairebé ignorada del poble. El feixisme, a Barcelona, compta amb dos factors capitalíssims: diner abundant i l'odi a Catalunya i a la República que senten diferents sectors polítics per als quals la Monarquia era garantia pels seus tràjics il·lícits i per la seva explotació del pobre. Aquests dos factors el fan temible, i és per això que, en omplir avui aquestes columnes, assenyallant on rau el perill i quins són els homes que cal vigilar si no volem ésser víctimes de llurs naquinacions, creiem fer un servei al poble.

ELS SINDICATS LLIBRES, ENCARAI

Molts dels nostres lectors diran, "ngüenamet": — Però si ja no existeixen! I s'equivoquen. Aquesta repugnant organització, de tan trista recordança, existeix encara i gairebé podriem dir que no ha deixat d'existir mai. Quan va caure la Dictadura, la seva desenfrenada carrera envers un predomini a costa d'interessos respectables, atropellats sense límit, va sofrir una interrupció. Quan va caure la Monarquia, els Sindicats Lliures, com a entitat lícita, varen morir a mans del poble, el qual,

LA «UNIO SOCIAL HISPANICA»

Heu-vos ací una entitat perillósíssima. Està domiciliada al carrer del Cardenal Casañas, núms. 15 i 17, i la componen gent d'anys que no són gaire amics d'exhibir-se i actuar en públic. En dita entitat tot és misteri. No s'hi veu mai gent, però el lloguer del local que ocupen és crescut i tot en ell palesa que els diners no hi manquen. Hom creu que la Unió Social Hispànica va ésser creada obeint instigacions de Madrid, per tal de fondre en una sola actuació les activitats disperses de Peña Blanca, Juventud de Acción Española i J. O. N. S. Aquest front únic, per raons de tàctica, no l'han jurat encara.

La U. S. H. edita un setmanari, que surt cada dissabte, titulat El Combate. Al seu local nómés els diumenges s'hi veuen socis. No obstant, sabem que molts dels obstacles que les autoritats catalanes han trobat en la seva obra de reconstrucció nacional, han sortit d'aquell lloc.

LA «UNIO JUVENTUD DE ACCION ESPAÑOLA»

Aquesta entitat, que els bons republicans no haurien de perdre de vista, està instal·lada al carrer de la Portaferrissa, número 22, tercer pis. La presideix un tal Gutamet, que fou membre influent dels Sindicats Lliures i ex-director de la F. O. C. Entre aquest i el vicepresident, l'advoat Franco, hi ha una guerra encesa que qual-sevol dia encerrará l'entitat.

Són socis protectors de la J. A. C. un alt personatge de l'Casa Cros, de Badalona, i dos enginyers de la mateixa casa. També semblen estar en bones relacions amb aquesta organització la Direcció del Banc

EL PERILL AL DAMUNT

Tenim el perill al damunt. Fora ésser cec el no veure-ho. L'amnistia, feta a mida dels monàrquics, farà el camí més planer a un feixisme de dretes que només podrà evitar una reacció de les esquerres. El feixisme avança i a Barcelona la seva organització segueix essent gairebé ignorada del poble. El feixisme, a Barcelona, compta amb dos factors capitalíssims: diner abundant i l'odi a Catalunya i a la República que senten diferents sectors polítics per als quals la Monarquia era garantia pels seus tràjics il·lícits i per la seva explotació del pobre. Aquests dos factors el fan temible, i és per això que, en omplir avui aquestes columnes, assenyallant on rau el perill i quins són els homes que cal vigilar si no volem ésser víctimes de llurs naquinacions, creiem fer un servei al poble.

ELS SINDICATS LLIBRES, ENCARAI

Molts dels nostres lectors diran, "ngüenamet": — Però si ja no existeixen! I s'equivoquen. Aquesta repugnant organització, de tan trista recordança, existeix encara i gairebé podriem dir que no ha deixat d'existir mai. Quan va caure la Dictadura, la seva desenfrenada carrera envers un predomini a costa d'interessos respectables, atropellats sense límit, va sofrir una interrupció. Quan va caure la Monarquia, els Sindicats Lliures, com a entitat lícita, varen morir a mans del poble, el qual,

LA «UNIO SOCIAL HISPANICA»

Heu-vos ací una entitat perillósíssima. Està domiciliada al carrer del Cardenal Casañas, núms. 15 i 17, i la componen gent d'anys que no són gaire amics d'exhibir-se i actuar en públic. En dita entitat tot és misteri. No s'hi veu mai gent, però el lloguer del local que ocupen és crescut i tot en ell palesa que els diners no hi manquen. Hom creu que la Unió Social Hispànica va ésser creada obeint instigacions de Madrid, per tal de fondre en una sola actuació les activitats disperses de Peña Blanca, Juventud de Acción Española i J. O. N. S. Aquest front únic, per raons de tàctica, no l'han jurat encara.

La U. S. H. edita un setmanari, que surt cada dissabte, titulat El Combate. Al seu local nómés els diumenges s'hi veuen socis. No obstant, sabem que molts dels obstacles que les autoritats catalanes han trobat en la seva obra de reconstrucció nacional, han sortit d'aquell lloc.

LA «UNIO JUVENTUD DE ACCION ESPAÑOLA»

Aquesta entitat, que els bons republicans no haurien de perdre de vista, està instal·lada al carrer de la Portaferrissa, número 22, tercer pis. La presideix un tal Gutamet, que fou membre influent dels Sindicats Lliures i ex-director de la F. O. C. Entre aquest i el vicepresident, l'advoat Franco, hi ha una guerra encesa que qual-sevol dia encerrará l'entitat.

Són socis protectors de la J. A. C. un alt personatge de l'Casa Cros, de Badalona, i dos enginyers de la mateixa casa. També semblen estar en bones relacions amb aquesta organització la Direcció del Banc

zador de les falanges feixistes. Que a la Catalunya del Gas hi ha algun empleat feixista acusat de cobrar i no treballar. Es a dir: que treballa a entrebancar el règim.

Que el senyor Bertran i Mutsu, a més d'organitzador dels Sindicats Lliures, és advocat del Borbó, els béns del qual a Espanya administra.

Que el senyor Alvarez de la Campa, enemic de Catalunya i de la República, és l'encarregat de relacionar els monàrquics amb certs militars.

Que també caldria vigilar les activitats del senyor Manuel Tejido, ex-cap de Policia de Barcelona i coronel de la Guàrdia Civil.

Que també caldria no perdre de vista el senyor Dàrius Romeu, ex-baró de Viver, que ha tornat a Barcelona com si res no hagués passat, i que manté amb París una correspondència sospitosa.

Que les activitats, al Marisme, de l'ex-comte del Montseny i de l'industrial Mollfulleda s'han fet també força sospitoses.

Que el senyor Olano, ex-comte de Figols no ha parat un sol moment — tot explotant els mitjans — de fer dany a Catalunya i al règim. I el que seguirà fent, si el deixen.

Que els senyors Gassó i Vidal (malgrat a seva insignificància), Benet, Vidal Salvado, Eusebi Diaz, Maese, Del Rio, Janer i molts d'altres, esperen el moment propici per a presentar-se a escena, després d'haver treballat entre bastidors.

LA TRAJECTORIA

El pla és perfecte. De primer antuvi, un Govern de dretes, francament de dretes. Malestar social, protestes, violències provocades... i ja som a la dictadura. Reincorporació a la vida pública de tots els que foren personatges amb Primo de Rivera. I, quan el poble estigui sotmès, el retorn del Borbó, o d'un altre rei, si aquell ja no els ja pega.

Conseqüència obligada: Règim d'opressió, de manca de tota llibertat, d'injustícia social, d'imperi de la plutocràcia, de domini del clergat. Un desengany cruel per al poble. I per a Catalunya, anul·lació del règim autònom, subjecció a un centralisme més oprobios que mai, persecució de la llengua i la bandera...

Aquest és l'esdevenidor que el feixisme ens ofereix.

Poble, ja saps qui són els teus enemics.

Ho consentiràs?

Dollfus.—A la fi he trobat un terreny ferm on posar els peus!

«La Humanitat» és el periòdic de tots els republicans d'Esquerra

HIPOGRESIA

El fruit de l'educació catòlica-burguesa

Una minyona de servei que treballava a una casa del carrer de Fontanella de Barcelona, infantà una nena, i, segons pròpia confessió de la mare, per tal d'amagar la seva deshonra» tallà el cap de la criatura i la llançà a les escombraries.

Solament de pensar-ho, hom sent una esgarrifança d'horror. I hom se sent horroritzat, tant com pel crim en si, pel concepte de l'honra i de la moral d'aquella desgraciada. La dona que per tapar una falsa deshonra arriba a trossejar un fill seu, és capaç de qualsevol monstruositat.

Aquesta concepció de la moral és fruit de l'educació catòlica-burguesa. L'església romana i la societat actual condemnen severament l'escàndol. Són partidaris d'aquella norma de «pecat amagat és mig perdonat.» No hi fa res que per tal de tapar la falta hom hagi d'arribar al crim, comès damunt la pròpia sang. Sembla que el minyó que fecundà la noia parricida tenia una gran il·lusió pel fill que havia de venir. Deurà posseir una educació menys carregada de prejudicis estúpids antihumans. En canvi, la mare degollà el fruit de les seves entranyes per la preocupació hipòcrita d'amagar la deshonra.

La moral burgesa ens acostuma de petits a simular i a enganyar-nos. Es norma de bona educació, per exemple, simular una gran satisfacció per una visita carregosa; dir que ja «varem dinat» —encara que estiguem dejuns— quan ens conviden a taula, etc.

I un cop acceptades la hipocresia i la falsetat com a norma de bona conducta, els frens de la pròpia consciència es van afluixant en crescendo fins a perdre el control de la pròpia dignitat.

Per això són tan freqüents els crims de la naturalesa del que comentem. Els han ensenyat des de petits que estimar-se amb totes les conseqüències és pecat, i quan la naturalesa llev el fruit natural d'aquell amor —únic signe indissimulable—, la moral i l'educació confessionals no poden suportar l'escàndol ve el crim a tapar la «falta» per fer-la mig perdonable.

La moral catòlica és l'escola del crim.

Mitja figa, mig raïm

SETMANA DE BONDAT

A París hom viu aquests dies l'anomenada Setmana de Bondat. Aquesta comprèn un seguit d'actes filantròpics, coordinats dintre un programa, que abasta tots els aspectes de la beneficència.

Es dolorós que la Bondat sigui quelcom tan excepcional en els homes, que hagi d'ésser objecte d'una setmana especial, a la manera de les setmanes o quinzenes «blanques» de les botigues de robes. La Bondat hauria d'ésser permanent i la Maldat excepcional. Però, per desgràcia, és al revés.

SALVAMENT DE NAUFRAGS

Les darreres informacions de la terra del glaç ens assabenten que gairebé tots els supervivents del naufragi del trenca-glaços «Xeliouskin», són ja a cobert de risc.

Aquests bolxevics tan befats i titllats de monstres per la premsa capitalista, saber donar, quan cal, lliçons d'abnegació als països muntats a l'antiga. El salvament dels naufragats al qual ens referim, ha donat ocasió a magnífics va-i-tots d'heroisme per la part d'aviadors i navegants.

Per a deixar, fredament, que es perdin els homes com a Mont Arruit, cal una monarquia clerical i alfonsina.

LES CANONADES DEL PAPA

El Protocol anglès ha deixat lligat un cap que li mancava lligar. Quin nombre de canonades cal disparar si el Papa, de Roma, visita un port anglès o un vaicell de la flota britànica?

Això no estava previst; el Pontífex feia veure que estava presoner i no es movia de casa seva. Ara, però, ha canviat la rosca i surt de tant en tant a fer «la bombe». Per això els anglesos, previsors, li adjudiquen l'honor de vint-i-una canonades, er arribar i altres tantes en sortir. ¿I no seria millor que designéssim tantes canonades «de debò» com fessin falta per acabar amb aquestes comèdies antidemocràtiques?

TANT DE BO QUE TORNINI!

Quests dies, a França, ha tin-

gut lloc l'ingrés dels nous reclutes a les casernes. Les fotos dels periòdics coincideixen amb els seus epígrafs, en el fet que tornaran.

¡Tant de bo, tornessin, els pobres!

El mal és que el cranc mortífer de la guerra no s'està parat i rosega, rosega. I quan un soldat d'avui s'incorpora al regiment no té més probabilitats de tornar que els que hi eren a fi de juliol del 1914...

EL «BRAIN TRUST» PERILLA

ls Estats Units anomenen «brain trust» el grup d'intel·lectuals que actua de Consell privat del President Roosevelt. És una mena de «massa encefàlica» com l'efímer partit de Ortega i Gasset; per bé que és més activa, enèrgica i preciosa.

Sembla, però, que els interessos creats que ha vingut a ferir la política de Roosevelt, inicien una contraofensiva. I han escollit per blanc dels seus trets el fa-

«brain trust». «Brain» vol dir cervell. I un tret al cervell no té cap perspectiva faaguera.

AVENTURES D'UNA CARTA

Allò que té més probabilitats de donar la volta al món, sense pensar-s'ho, és una carta. Fa uns dies una lletra adreçada a Les Arenes, de Castellar del Vallès, va arribar-hi després d'anar i venir de Les Arenas, de Bilbao. L'any passat, un industrial d'Alès (Gard), a França, va tractar d'enviar una lletra, o carta, al receptor de Contribucions. La lletra ha arribat sua a al seu destinatari, després de passar per Alep, situada, com sap tothom, a Síria, de l'Àsia Menor.

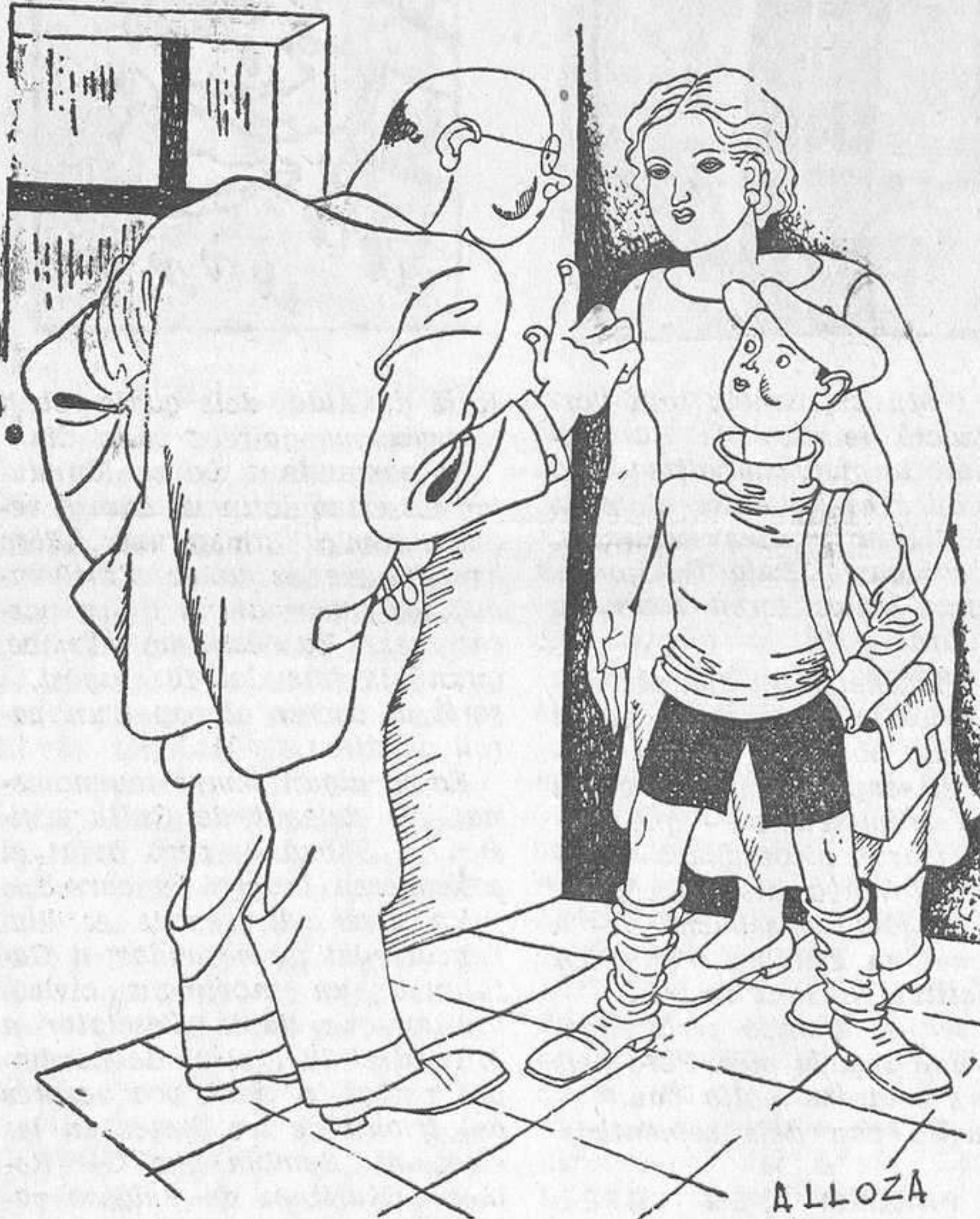
UN ACUDIT DE TRISTAN BERNARD

De sobre taula en un sopar, el gran humorista francès va improvisar aquest conte:

«Una mare diu al seu filllet: —Nen, fes bondat. Pensa que per anar al cel, cal ésser bo i cal ésser dolent per anar a l'Infern.

L'infant, escolta, rumia i diu: —Escolta mamà, ¿què caldria ésser per anar al infern?»

SCARAMOUCHE

—Papà! El «padre» Canalons diu que el nen que no va a l'escola catòlica s'assembla a la música russa.
—No sé veure en què...
—En que «balalaika»!

FINS AL COLZE

Guerra a les mànegues curtes

La Joventut Catòlica Femenina no transigeix amb les mànegues curtes.

I decidida a que les seves sòcies no ensenyin cap tou de carn, ha recomanat a les dirigents aquests extrems:

«Una cura especial en l'admissió de sòcies: no poden admetre's les que vagin sense mànegues opaques almenys fins al coll, i escots pronunciats; les que concorren habitualment als balls o donin motiu de parlar de la seva conducta. Tampoc les que no vagin a missa cada festa, o no rebin els Sagraments constantment.

Anualment ha de fer-se una revisió de sòcies, i eliminar les que no hagin acomplert amb el

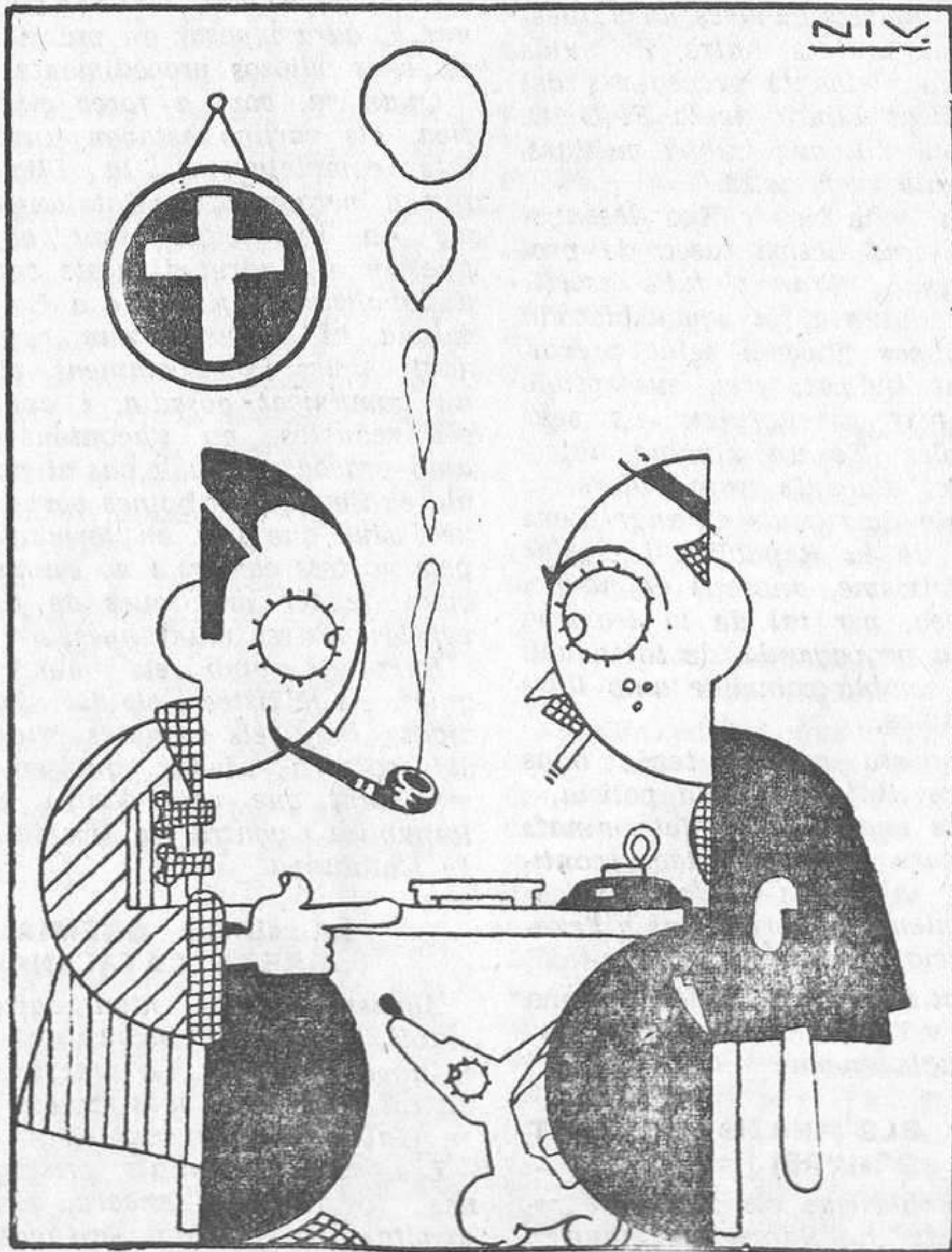
consignat en el paràgraf anterior, o no hagin assistit voluntàriament a les reunions mensuals.»

Heu-vos ací una manera elegant de disoldre la J. C. F.

Perquè molt ens temem que es quedaran sense sòcies.

Ei! Quaranta per avall!

La República, a Catalunya, és un fet tangible, perquè ha arrelat a l'ànima del poble. I això s'ha esdevingut així, perquè la República a Catalunya no ha estat una lletra morta. Honradament, els catalans de tots els sectors, han de reconèixer el canvi de tracte que hem obtingut dins el règim instaurat el 14 d'abril del 1931. Cap catalanista sincer pot deixar de constatar-ho. Els que el boren per a desprestigiar i socavar la República des de Catalunya, o són uns ofuscats o uns traïdors.

—En Largo Caballero ens volia enredar.
—I què li heveu dit?
—Doncs que... «largo, caballero», que aquí no badem.

Cartes de fora

CASTELLBISBAL

El III aniversari de la República

Amb motiu de la tercera commemoració de la República, aquest poble efectuà el canvi de nom a disset carrers que fins ara havien ostentat denominacions extremes del santoral.

L'acte, d'alta transcendència republicana, se celebrà a l'explosió que hi ha davant la Casa Consistorial per tal d'impregnar-lo d'un regust ben popular.

La gernació que hi féu cap fou immensa. Hom pot dir que tot l'element republicà i catalanista de Castellbisbal s'hi personà.

En un entarimat fet a posta, exornat amb verd i banderes republicanes s'hi encabí la presidència de l'acte i els oradors que havien de glossar les excel·lències del mateix.

L'alcalde del poble, prengué la paraula i donà com a protocol·lariament i oficial canviats els noms del nombre de carrers susdits. Fou un moment de notable emoció que es reflectia en el rostre de cada oient.

Després, feren ús de la paraula amb el mateix ordre que els consignem, els següents terrassencs:

Hermies Busqué, del Comitè Executiu d'E. R.; Cinta Llop, del Grup Femení d'E. R.; el conseller, cap de majoria d'Esquerra, doctor Joaquim Carrera; el nostre company J. Puig Arnaus; l'alcalde i president del Comitè Comarcal Samuel Morera, i el diputat a Corts per la circumscriptió, D. Palet i Barba.

Els aplaudiments foren prodigats amb escreix.

Heu-vos ací la llista dels noms titulars dels carrers objecte de canvi:

Rafael de Casanova, Ferrer i Guàrdia, Martí i Julià, Llibertat, Blasco Ibàñez, 14 d'Abril, Democràcia, Ignasi Iglésies, Prat de la Riba, Catalunya, Pau Iglésies, García Hernández, Fermí Galan, Pau Claris, Angel Guimerà, Francesc Layret, Martí Vilanova.

El nom, senyera dels catalans, Francesc Macià, que en aparença podria semblar exclòs de la llista, l'han reservat els castellbisbalencs per a un Grup Escolar model que s'està construint. Així, les futures generacions podran tenir sempre fresc al cor, ja des de la infància, l'egregia memòria d'aquell gran patriota.

Fem constar que la susdita modificació nominal d'aquests

carrers, s'ha portat a terme amb el beneplàcit de tots els veïns.

All no ha pogut incrementar-s'hi l'exemple dels conciudadans nostres, veïns dels carrers Ramon Font i Martí Alegre, que ha volgut frapar amb l'espantall d'una parençosa impugnació.

Tanmateix Castellbisbal pot sentir-se d'ésser un dels pobles més republicans de la nostra contrada.

VILASSAR DE DALT

Una alcaldada

El dijous, dia 10, el nostre Ajuntament va celebrar sessió sota la presidència de l'actual alcalde senyor Galceran, ex-president del Casal, portantveu del parcunda Guimet i de mossèn Pere, el qual demostrà que a mitja sessió ja volia plegar, però insistint constantment la minoria d'Esquerra, s'aconseguí anar-la allargant discutint la vaga de peixaters que existia.

El que no es va aconseguir va ésser saber els tràmits que es realitzaven per la seva solució, perquè en arribar prop d'aquest punt, tenint demanada la paraula dos o tres consellers d'Esquerra, l'alcalde tocà el timbre i suspenguí la sessió.

La minoria d'Esquerra protestà amb grans crits i a continuació també va cridar el nombrós públic que hi havia, amb tons violents que, si no marxa l'alcalde no se sap el que podia passar.

Aquests són els homes d'Unió Catalana, gent d'ordre que provoquen des-ordres.

Llegiu cada dia LA HUMANITAT

S'HAN ACABAT LES LLUITES

La salvació de l'obrer

S'ha constituït una entitat que es titula «Unió Gremial Obrera Catalana».

Aquesta entitat —quina fortor de sagristia!— ha publicat un manifest. I d'aquest manifest són aquestes ratlles:

«També nos dirigimos a la clase patronal para decirle. «Venimos, hermano patrón, con los brazos abiertos; pero precisa que des satisfacción en lo que de justicia demandamos. Precisa que no nos tengas por enemigo cruel, sino por hermanos; atiende a la voz definidora de la Iglesia, a la que muchas veces has hecho el sordo.»

Entesos? Del tot entesos. Girem full.

LES COSES CLARES

El confusio nisme de «El Matí»

«El Matí», per tal de definir-s'hi, publicà unes ratlles tan impregnades de confusionisme que, a hores d'ara, ningú no sap cap on es decanta.

Després de llegir-les sis vegades, n'havem deduït:

Que el senyor Roineva, a aquesta casa, no és considerat més que com un acceptable periodista.

Que ningú no comparteix la seva ideologia política...

Que «El Matí» no és afí a «U. D. C.».

Que no és afí més que al bisbe.

Que ningú no sap quina ideologia és la de «El Matí».

I que això, potser només no ven a la Lliga!

«EL DEBATE» PARLA CLAR

Gil Robles contra l'autonomia de Catalunya

«El Debate» ha llançat la carreta i s'ha decidit a parlar clar. Veu proper el dia en què serà òrgan oficial del Govern i no s'està d'avançar el programa que Gil Robles i els seus ministres desenvoluparan des del banc blau. Aquest programa no és gens tranquil·litzador per a nosaltres, els catalans, i cal que sigui conegut i escampat per tal que el nostre poble sàpiga, si consent que els pronòstics de «El Debate» es confirmin, de quin mal haurà de morir.

Deia així, «El Debate», en un dels seus darrers editorials:

«No es satisfactoria, con todo al presente, la situación del país. Junto a esas claras notas optimistas que dejamos trazadas, negras preocupaciones ensombrecen su paisaje político. Y ante todo, el estado efervescente y revuelto de algunos sectores sociales que, al presenciar de que manera triunfan sus adversarios por medio de la ley, se acogen ellos a la violencia. Están después como fuente perenne de inquietudes la Constitución y las leyes todavía no tocadas de las Constituyentes, las cuales, si bien por el momento no se emplean como arma de exterminio, penden, no obstante, amenazadoras sobre instituciones y libertades dignas de mayor garantía. El artículo 11 de la Constitución y los concordantes suyos, que conspiran contra la integridad de la Patria; el 26, que ofende a los derechos de la Iglesia y a la conciencia de los católicos; el 43, que permite, con el divorcio, la corrupción de la familia; el 44, que amaga contra la propiedad privada y sus derechos; el 48, en fin, que viola la libertad sagrada de la enseñanza; todos estos artículos, por no citar sino los más dañinos, son aquellos que en tanto no queden revisados, no permitirán que la paz de los espíritus asiente su señorío en España.»

L'article onzè de la Constitució de la República, que segons el diari de Gil Robles, «conspira contra la integridad de la Patria», i que diu que cal revisar, és el que faculta a les regions amb personalitat històrica definida per a demanar la seva autonomia, per mitjà de la presentació i aprovació de l'Estatut corresponent.

Ja ho saben, doncs, els catalans. De pujar Gil Robles al poder, el nostre Estatut, la nostra autonomia, correrà un greu perill. Així ho anuncia «El Debate».

Cal esperar que tot Catalunya, si el dolorós cas arribés, s'aixecaria en defensa de les seves llibertats. Tot Catalunya

COL·LABORACIO

EN PEU DE GUERRA!

L'acord pres per les Joven-tuts d'Esquerra d'Estat Català, celebrar una manifestació en justa rèplica a la moixiganga haurà de tenir lloc a l'Es-corial per les hosts de Gil Robles, cal esperar que la democràcia catalana tota, se'l farà seu, cooperant amb el major entusiasme i el màxim esforç a l'èxit de la diada.

Catalunya, s'ha dit, és el punta més ferm de la República espanyola... No pasaran! fou el crit unànime que les multituds corejaren en aquell acte memorable i emocionant d'afirmació guerrista de la Monumental... I allò que va dir-se com a penyora de lleialtat, de germanor, de confiança i d'encoratjament davant els representants de la democràcia espanyola en moments difícils, perillosos i decisius; també per a la democràcia catalana, ha arribat el moment de repetir-ho i refermar-ho en so de guerra, davant els avenços del feixisme.

Contra els d'allà, descaradament engrescats, mercès a les claudicacions d'un «republicanisme històric», la història del qual, els catalans dissortadament ens la sabem de memòria; i contra els d'ací, que, més o menys emboscats, esperen el moment oportú per a llançar-se com a llopada famolenca, damunt les nostres institucions, per a prostituir-les, posant-les al servei exclusiu de la reacció, de la burgesia, dels militars de la sanjurjada.

Caldrà que Catalunya no oblidí tan fàcilment, que la sublevació del 10 d'agost, tingué com a objectiu immediat, fer avortar l'aprovació del nostre Estatut per les benemèrites Corts Constituents. També caldrà recordar, que les campanyes electorals de les forces de Gil Robles, foren fetes gairebé sempre, contra la nostra Autonomia, contra Catalunya; i si això no fos prou, com a catalans, com a republicans i homes d'esquerra, la ben recent actuació d'aquests mandataris del tristíssim i eufòric Govern Lerroux, ens diu a bastament, tot el que d'ells poden esperar-ne la República, Catalunya i la Democràcia tota.

Criem, doncs, que ha arribat el moment que el poble català faci sentir la seva veu, i aquesta avinentesa ens l'ofereix indubtablement l'acte de les Joven-tuts d'Esquerra. Cal que tota la democràcia catalana s'aixequi amb un sol home, i col·labori amb el seu entusiasme en l'organització de la projectada manifestació, assistint a la mateixa amb les ensenyes, estendards i banderes corresponents, i si les nostre suggerències poguessin influir en l'ànim dels entusiastes organitzadors, proposaríem el següent:

«Que una vegada la manifestació a la plaça de la República, una comissió d'aquesta, des del balcó de l'Ajuntament, proposés a les multituds l'aprovació i per aclamació de les següents proposicions:

1.ª El poble de Catalunya protesta enèrgicament prop dels poders més alts de la República, de la prematura dissolució de les benemèrites Corts Constituents, expressant a la vegada el seu disgust per l'actuació i esperit dissolvent de les Corts ordinàries actuals.

2.ª La democràcia catalana

menys la Lliga, no cal dir-ho. Recordem que els seus diputats no varen votar-la, aquesta Constitució de la República, que amb el seu article onzè féu possible el recobriment de Catalunya.

protesta prop del Govern de la República per la passivitat i tolerància davant les organitzacions de tipus descaradament feixistes.

3.ª El poble de Catalunya, congregat a la plaça de la República, demana al Govern de la Generalitat que faci seves les conclusions.

4.ª La democràcia catalana, conscient de la responsabilitat històrica del moment, ratifica una vegada més la seva confiança en el Govern de la Generalitat i exposa solemnement la seva voluntat que espera sigui en moment oportú fidelment interpretada, que arribat el cas en què el Govern de la República vagi a parar a mans d'aquells elements que no s'amaguen de dir que aquesta forma de govern a ells res els importa, immediatament el Govern de la Generalitat proclami a tot el territori català, la REPÚBLICA CATALANA.

Seguidament, una vegada aprovades aquestes conclusions pels manifestants, la comissió podria passar als balcons de la Generalitat per a fer lliurament a l'honorable President, del que és la voluntat del poble de Catalunya.»

Davant els avenços de la reacció, criem que no resta a la democràcia catalana, altre camí a seguir. Esperar que els esdeveniments se succeeixin dintre el seu curs normal, avui com avui, davant la situació política actual, fóra suïcida. Una vegada els ressorts del poder a mans de les dretes exclusivament, la declaració de l'estat de guerra; la substitució fulminant del digníssim general Babet per qual-sevol Despujol o Milans del Bosch amic de la Lliga; i la instal·lació oficial del feixisme, amb la consegüent dissolució de Corts per tal de poder empresonar Azaña, Largo Caballero, Prieto, Marcellí Domingo, etc., serà qüestió de pocs minuts.

La manifestació de la democràcia catalana, convé, doncs, que no es concreti a ésser un èxit més d'organització, de disciplina, i de concurrència; és precis que sigui quelcom més; cal que Catalunya digui ben alt, que no està disposada a permetre, passi el que passi i costi el que costi, que les forces feixistes i monarquitzants, puguin arribar a dirigir i controlar els destins i tergiversar les essències democràtiques de la República del 14 d'Abril del 1931.

Aquest hauria d'ésser l'esperit i sentit de la mobilització general de la democràcia catalana al crit de: Per Catalunya i per la República: NO PASSARAN!

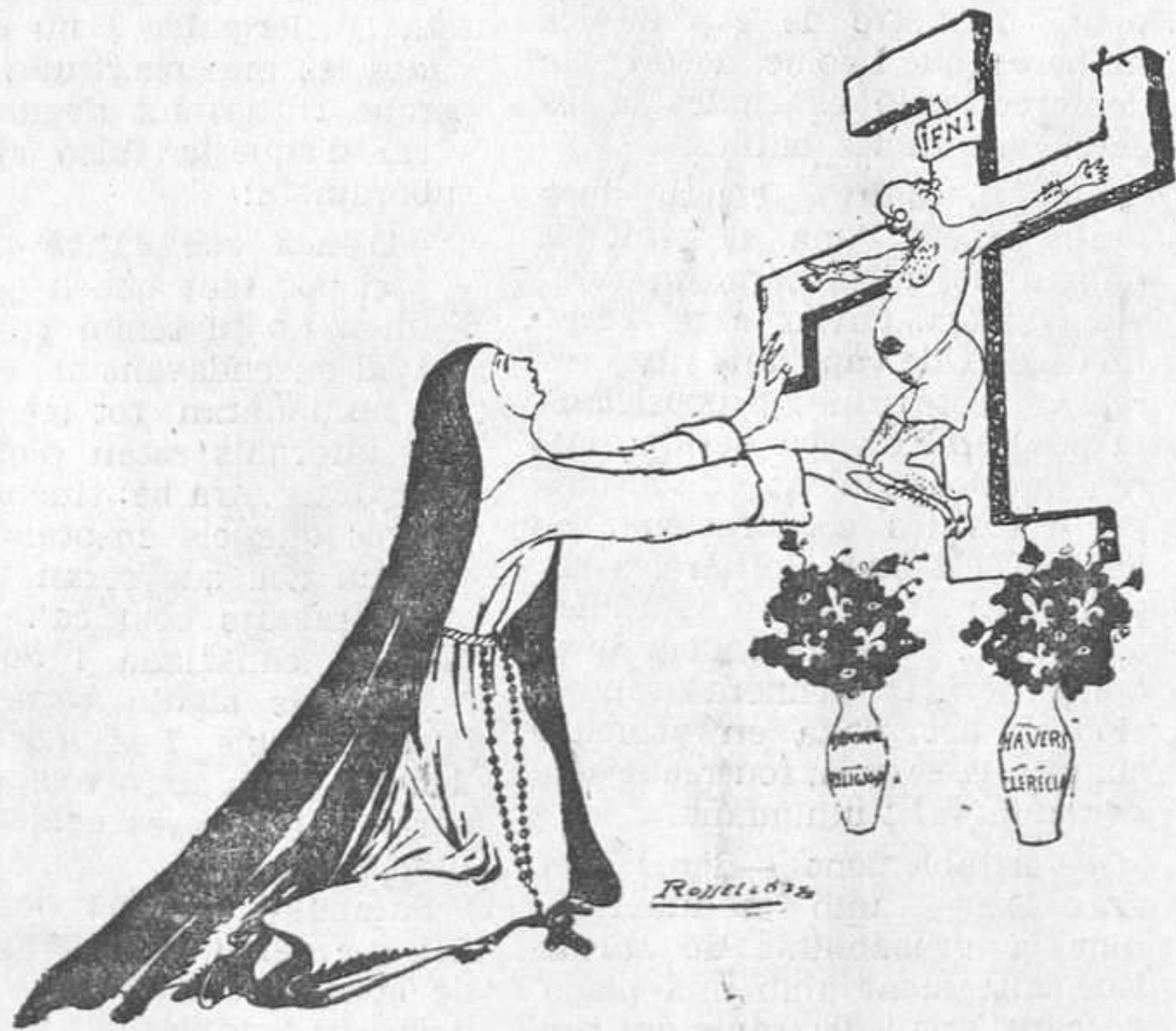
A. RIMBAU CLOS

Quanta gosadia!

«El Siglo Futuro», com a perfecte catòlic, no respecta ni els morts quan aquests no són de la seva banda. Ara, el llefiscós diari tradicionalista, cercant una manera nova d'ofendre la memòria dels màrtirs Galan i García Hernández, ha tingut la pensada de comparar les persones sagrades de Galan i García Hernández amb la colla de monàrquics deportats a Villa Cisneros.

«Aquells capitanes —diu— culpables ante la ley, sufrieron el rigor de la ley aplicada por un Consejo de Guerra legalmente constituido: de los deportados a Villa Cisneros, los hubo que, sin ley ni juicio, por capricho de los tiranos, pasaron en la deportación año y medio...»

Quina gosadia i quin fàstic!

—Ingrat! Estic veient que te'n aniràs i ningú ens haurà aixecat el vel!

REPICS

El funicular de Gelida ha posat en circulació els seus bitllets redactats en català.

Ens en felicitem i assenyallem l'exemple a les altres Companyies.

Ens diuen de Vilassar de Dalt que dies passats el rector va fer sortir el combregar amb tot l'aparato d'abans.

I ningú no li digué res.

Es veu ben bé que la República és laica.

Mossèn Guiu, des de El Correo Catalán, denuncia que a les Corts de la República hi ha trenta-quatre maçons.

Després d'aquesta revelació esgarriposa el paper de l'Estat ha baixat.

En Sanjurjo té tan segur que d'aquí pocs dies ja estarà al carrer, que fins s'ha fet fer un vestit a mida.

En aquest món no hi ha com tenir bons costats.

I de Lerroux no se'n troben tots els dies.

Els senyors de l'Institut Agrícola Castellà de Sant Isidre han organitzat una exposició de conills, en celebració de la data del 14 d'abril.

¡Déu ésser en record d'aquells personatges que aquell dia fugiren i s'amagaren plens de por!

Ja li vàrem pronosticar al senyor Romeva que aquell gest tan català i tan elegant de votar la Llei de Contractes de Conreu li portaria disgustos.

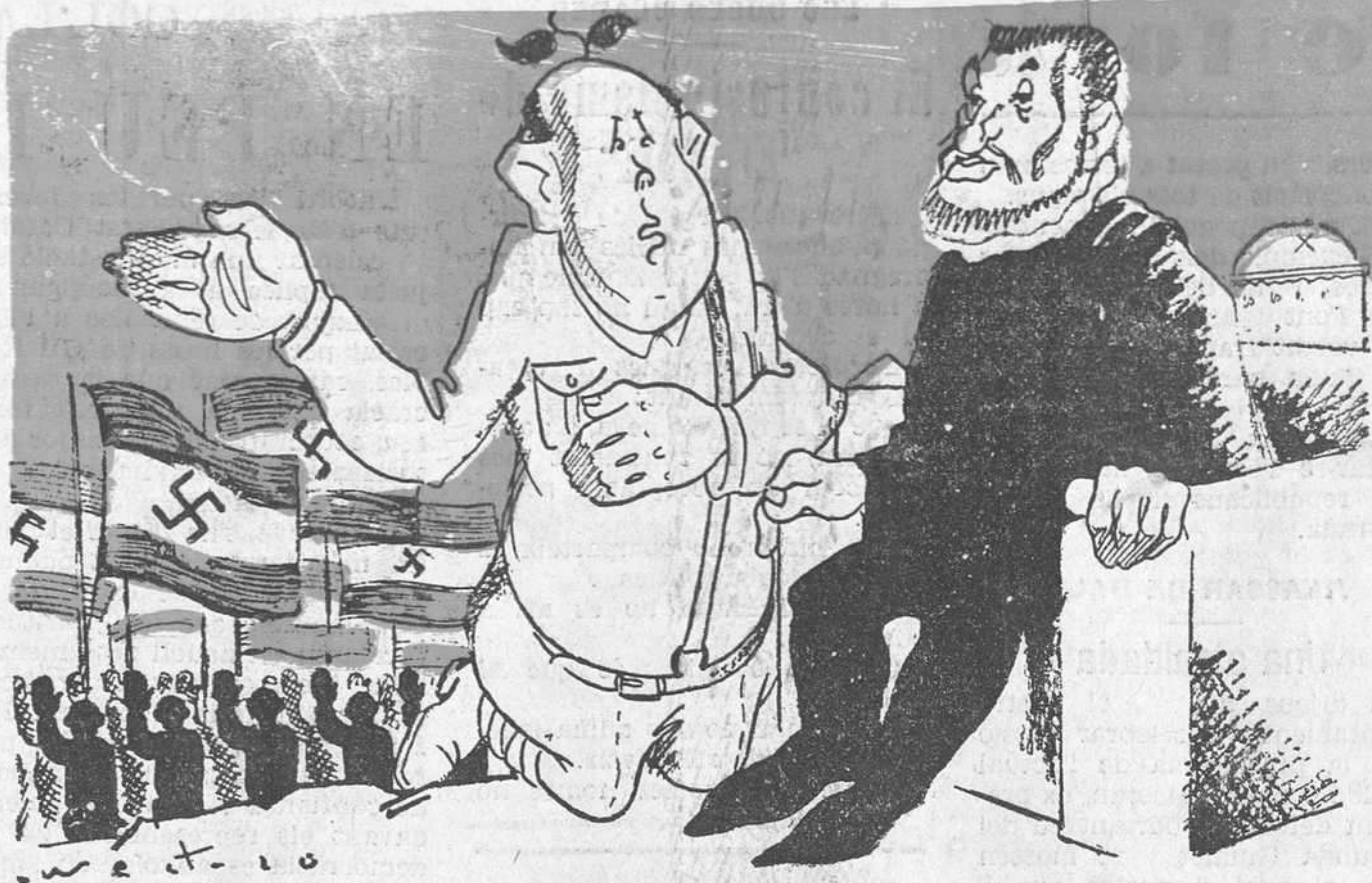
Ara els de El Matí li fan mala cara.

I el bisbe no vol ni oir-lo nomenar.

Ésser independent i de dretes és cosa que no lliga.

El regidor de la Lliga senyor Calderó no vol, pels carrers, els discos reguladors de la circulació.

Ens hi juguem un peix que el senyor Calderó té automòbil se'l mena ell mateix.

—Això és reconfortant, oi, Felip?

—Oi, Robles. Ah! I que consti que no és feixisme!

El senyor Alvarez (Valdés) ha acreditat la marca de fàbrica.

El senyor Alvarez (Melquíades) pot estar joïós.

Els testos, un cop més, s'han assemblejat a les olles.

El pallasso Muñoz Seca, proveedor de la Real Casa, ha estrenat al Poliorama una altra bacinada.

La gente bien hi riu!
L'alfals és el menjar més indicat per als ases.

Manuel Brunet es dol que Espanya no intervingui en l'arranjament de la Basílica de Jerusalem.

Manuel Brunet no es recorda que els catòlics de casa no han pogut acabar la Sagrada Família.

Llegim:
«La persona que té més plata i or és el Papa. S'assegura que si manés fondre totes les medalles i objectes que guarda al Vaticà, amb la quantitat d'or obtinguda es podria encunyar moneda en tal quantitat que superaria la que actualment circula per Europa.»

Per si no ho sabieu, el Papa és el seguidor de l'obra de Jesucrist.

En passar, per un carrer de Madrid, l'automòbil en el qual anava el noi Primo de Rivera, uns tranquils tiraren una inofensiva piula enmig les rodes. I, a l'endemà, Informaciones publicava la notícia dient, a tota plana: «El jefe de Falange Española pasa impávido entre la dinamita.»

Adéu, heroi.

S'ha constituït un centre de Derecha de Cataluña al districte cinquè.

I sabeu qui és el seu vice-president? El senyor Eduard Stern Castells!

L'Emiliano, en saber-ho, n'haurà tingut una alegria!

Ens plau recordar, als esportius catalans, la gran gesta de l'amic Massana en haver obtingut per a la Federació Catalana de Rugby, després d'uns grans debats sostinguts amb els representants de les altres Nacions, d'ésser reconeguda Catalunya com a Nació Autònoma dins la Federació Internacional de Futbol de Rugby.

Sempre endavant.

També el rector de Sant Vicenç de Castellet ha donat feina al jutjat.
Pobra gent! És una ignomínia que no els deixin fer el que els do i la gana!

El rector de Tortellà ha estat ficat a l'estero per desobeir les lleis de la República i les ordres de les autoritats.
Ja és sabut que ells només deuen obediència a Roma.
El cobrer, ja és una altra cosa.

A Sevilla, el carca Victor Pradera va enarborar públicament la bandera borbònica.

—I no li va passar res, diran vostès.
Endevinat. No li va passar res. Privilegis de la eufòria.

«Quan Tomàs i Piara i Trabal demanaven crespons negres per a les plaques dels capitans Galia i García Hernández; que figuren al saló de sessions de la Cambra, els diputats catalans expressaven alguna cosa més que una opinió personal o que una frase de discurs: era realment tota la consciència republicana de Catalunya i d'Espanya, que prenía carn de protesta en les paraules dels parlamentaris catalans, dolorida davant la insensata repudiació del ministre de Justicia.»

Heu-vos ací un trist balanç de l'actuació del Govern radical. Aprovació per mitjà de la Guiltina dels havers de la clerecia. Amnistia per alliberar tots els sabotejadors de la República. Implantació de la pena de mort. Retorn de tots els béns a la noblesa. Revocació de la Reforma militar Azafia. Reconeixement del dret a cobrar la cessantia als ex-ministres de la monarquia. Solament mancarà que facin retornar els jesuïtes i el vil Alfons de Borbó.

UN DESCOBRIMENT

Els jueus del barri xinès son els que donen el triomf a l'Esquerra!

Ha vingut a descobrir Barcelona un redactor de «El Siglo Futuro». I el primer que ha fet el xicot, ha estat fer una visita a al «barri xinès».

I sabeu què n'ha tret, el pobre noi, de la visita? Doncs una conseqüència força graciosa. «Que l'esperit judaic informa tota la gamma del negoci informant del districte cinquè.» I s'ha quedat tan descansat.

Es a dir, no. Encara ha fet un altre descobriment. El que els triomf de l'Esquerra es deuen als vots dels jueus del barri xinès. Això no ho haurien suposat mai vostès. Doncs ara, aquest repòrter de «El Siglo Futuro» ho ha esbrinat i aviat tot Europa ho sabrà. No es pot tenir res amagat!

Vegin, vegin com les gasta el minyó:

«El espíritu judaic informa toda la gama del negocio infame del distrito quinto barcelonés. Su influencia se llega a cotizar como... en Marsella, para abocar en los comicios políticos una avalancha de votos que se traducen en tolerancia e impunidad que la democracia y el liberalismo consentien, para que la delinquencia moral y material se refocilen en la charca pestilente del vicio consentido.»

Eh? Ens ha ben aixafat la guitarra!

CELESTIAL

EL DEU VENJATIU

Quan el totpoderós déu Jahvé es donà compte que de les seves mans divines l'home li havia sortit tan pocsolta, no tingué altra dèria que la de destruir la magna obra de la Creació tan a deshora formada a imatge i semblança del seu autor.

El bon Déu pasejava el seu mal humor pels acotonats núvols del cel bo i cercant, obcecant, una eficaç venjança que deixés, entre els homes, un memorable record de la seva terrible justícia. Volia fer un escarment modèllic; així sí, donant-los un cert marge de temps per a penedir-se de llurs pecats. Dis-sortadament, no podia copsar la idea justa; per tal causa es donava a tots els dimonis en veure's dotat d'una imaginació tan migrada. Vulguis no vulguis es veié obligat a barrinar d'allò més la seva gloriosa testa. No podí permetre de cap de les maneres, que l'home, després de desacreditar-lo es rigués a les seves venerables barbes.

A la fi, Jahvé, copsà dues grans idees: l'una, destruir la humanitat mitjançant un diluvi; i l'altra, enviar a la Terra una plaga de capellans i de freres. Aquestes dues proposicions es posaren a l'ordre del dia. Foren acaloradament discutides per totes les corporacions celestials, i àdhuc s'oïren les estridències d'algunes paraules gruixudes. Finalment, dominà el bon criteri. La primera proposició fou acceptada en principi, quant a la segona, fou rebutjada per immoral i inhumana.

—Veritablement —digué el gran Déu—, amb un diluvi tenim la probabilitat de salvar Noé, altrament amb una plaga de capellans i de freres qui sap si àdhuc nosaltres estariem en perill d'ésser pervertits?

I en un dir Jesús obrí les aixelles del cel i el Diluvi Universal fou un fet.

L'home, però, continuà ésser tan pocsolta com abans. La lliçó, inútilment emprada, no tingué repercussions optimistes. Contràriament, les tonteries dels homes es multiplicaren. El terrible Jahvé, perduca la paciència, determinà, malgrat les protestes de tots els organismes celestials, consumir la gran idea. I la davallada de capellans i de freres a la Terra fou decretada a tots els ets i uts pel gran demitjg eternal.

Satanàs que no badava, assabentat pels seus espies del disbarat del Totpoderós, manà a tots els estaments infernals que comencessin les obres d'ampliació del local. Encarregà als calderers que muntessin unes amples calderes ben forçades per a retre el degut homenatge a tota la clergialla. I un cop donades les més oportunes ordres perquè rutilés tot degudament, l'obra d'aquesta faisó als seus subordinats:

—D'ençà que Jahvé ha perdut el poc seny que li quedava, el món no hi tenim res a fer. D'avui en endavant els clergues ens ho donaran tot fet. Els valors infernals estan plenament assegurats. Ara bé: tinc un gran interès que els ensotnats que vinguin ací, que seran tots, siguin tractats com cal. Feu-los suar la cansalada i que llurs abusos els siguin tornats per partida doble. Res més: guardeu-vos d'ells si no voleu anar a parar a les noves calderes que faig fabricar.

Satanàs tenia una clara visió del que deia. Les conseqüències de la ximpleria divina han esdevingut terribles per a la innocència humana.

PEPETA G. DE ROSSELLO

—L'acte de l'Escorial és feixista. En Primo és feixista. I en Primo no vol que anem a l'Escorial. No sé què fer!
—No som res en aquest món!